

ΜΑΣΚΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2023 • 2024

Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ι Κ Η Ε Κ Δ Ο Σ Η Θ Ο Κ

ΤΕΥΧΟΣ 17
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΚΥΠΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μαρία Ευσταθίου, Κυριακή Αργυρού, Χριστόδουλος Ανδρέου

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Κυριακή Αργυρού, Χριστόδουλος Ανδρέου

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Δημήτρης Πήκας

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΤΗΛΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
Μαρίνα Μαλένη

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ/ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟΥ
Μελίτα Κούτα – Pascal Caron

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
grafish design (Κατερίνα Τσεβά)

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Τυπογραφείο Πλέτσας | Κάρδαρη

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2023 • 2024
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΘΟΚ
ΤΕΥΧΟΣ 17 / ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ – ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

ΜΑΣΚΑ

Φωτογραφία: ©Μελίτα Κούτα – Pascal Caron

Περιεχόμενα

05 ΟΡΝΤΙΝΟ

09 EDITORIAL

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

10 *Η επίσκεψη της γηραιάς κυρίας*
του Φρήντριχ Ντύρενματ

12 Νεόφυτος Ταλιώτης

14 *Ο καλός άνθρωπος του Σετσουάν*
του Μπέρτολτ Μπρεχτ

16 Κώστας Σιλβέστρος

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

18 *Όποιος θέλει να χωρίσει να σκώσει το χέρι του*
του Γιώργου Καπουτζίδα

20 Γιάννης Παρασκευόπουλος

22 *Καθαροί πια* της Σάρα Κέιν

24 Ευριπίδης Δίκαιος

26 *Μια ιστορία αγάπης* του Αλέξης Μιχαλίκ

28 Ελένη Αναστασίου

ΔΡΑΣΕΙΣ 2023-2024: «ΝΕ@ ΣΕ ΕΡΗΜΟ ΝΗΣΙ»

30 *Το τέρας έρχεται*, βασισμένο στο ομώνυμο
μυθιστόρημα του Πάτρικ Νες, εμπνευσμένο από
μια πρωτότυπη ιδέα της Σιομπάν Ντάουντ,
σε διασκευή των Σάλι Κούκσον και Άνταμ Πεκ

32 Ειρήνη Ανδρέου, Γιάννης Καραούλης

34 Παράλληλες Δράσεις

ΕΚΤΟΣ ΕΔΡΑΣ

40 *Η Κύπρος είναι...* του Γιώργου Νεοφίτου

42 Πολυξένη Σάββα

44 Αντωνία Χαραλάμπους

ΣΚΗΝΗ 018

46 *Ο μολυβένιος στρατιώτης* του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν
σε διασκευή Άνδρης Θεοδότου

48 Λέα Μαλένη

50 PQ23: *Spectators in a Ghost City*
“Performing the place”

Μελίτα Κούτα, Pascal Caron

58 ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Μια αρμαθιά κλειδιά που ξεκλειδώνουν την αλήθεια:

Αρχαίο δράμα – Σύγχρονες απόψεις

Ελένη Μολέσκου, Κώστας Σιλβέστρος,

Μαγδαλένα Ζήρα, Σάββας Κυριακίδης,

Βαρνάβας Κυριαζής, Νεοκλής Νεοκλέους

66 ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΘΟΚ

67 ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Όρντινο

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Όποιος θέλει να χωρίσει να σηκώσει το χέρι του

του Γιώργου Καπουτζίδη
Σκηνοθεσία: Γιάννης Παρασκευόπουλος
6.10.2023 – 30.12.2023
Παρασκευή 20:30
Σάββατο 18:00, 20:30
Κυριακή 18:00
* Εκτός από 28.10.2023

Ανοιχτή συζήτηση μετά την παράσταση ανάμεσα σε συντελεστές και κοινό

8.10.2023

Υπερπλισμένες παραστάσεις

Ελληνικά
27.10.2023
Αγγλικά & τουρκικά
29.10.2023

ΔΡΑΣΕΙΣ 2023-2024: «Νέ@ σε έρημο νησί»

Καλλιτεχνική Επιμέλεια: Ειρήνη Ανδρέου,
Γιάννης Καραούλης, Ελένη Μολέσκη

Εργαστήρια Βαλίτσα

Εμπυκωτές: Ειρήνη Ανδρέου, Γιάννης Καραούλης,
Ελένη Μολέσκη

Hope for children Λευκωσίας
2.9.2023 – 3.9.2023, 16:00

T.E.N.E. / Ψυχιατρικό Κέντρο Ασφαλούς Νοσηλείας
Μακάριου Νοσοκομείου
11.9.2023 – 12.9.2023, 16:00

Εργαστήριο Graffiti Street Art

«Το δικό μου αποτύπωμα στον κόσμο»

Εμπυκωτής: Twenty Three (Βασίλης Βασιλείου)
8.9.2023, 16:00 - 19:00
9.9.2023 – 10.9.2023, 10:00 - 13:00
Θέατρο Αποθήκες

Εργαστήριο Θεατρικής Δημιουργικής Γραφής

«Οι κανόνες έχουν νόημα μόνο όταν σπάνε»

Διδάσκοντες: Αντώνης Γεωργίου, Αθηνά Κάσιου,
Μαρία Κυριάκου, Ελένη Μολέσκη
16.9.2023 – 22.10.2023
Κάθε Σάββατο και Κυριακή 16:00-19:00
Θέατρο Αποθήκες

rat park – Μια devised παράσταση με θέμα τις εξαρτήσεις

Παράσταση του περσινού πολύμηνου θεατρικού εργαστηρίου εφήβων «Δημιουργώντας μια παράσταση»
22.9.2023, 20:30
23.9.2023, 20:30
Θέατρο Αποθήκες

Κινηματογραφικές προβολές

Comedy Queen της Sanna Lenken

13.10.2023, 20:00
Θέατρο Αποθήκες

Slow dance του Christian Zetterberg

Shower boys του Christian Zetterberg
Moving Forward των Liselotte Persson και Christian Zetterberg

Maternelle του Βασίλη Δογάνη

Troublemaker του Olive Nwosu

Haut les coeurs του Adrian Moyses Dullin
Happytrail των Jakob Werner, Thea Sparmeier,
Pauline Gremer
20.10.2023, 20:00
Θέατρο Αποθήκες

ΣΚΗΝΗ 018

Ο μολυβένιος στρατιώτης του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

σε διασκευή Άνδρης Θεοδότου

Σκηνοθεσία: Λέα Μαλένη

22.10.2023 – 15.3.2024

Κτίριο ΘΟΚ, Κεντρική Σκηνή – Αίθουσα Εύης Γαβριλίδης

Κυριακή 10:30

PQ23

Παρουσίαση της βραβευμένης εικαστικής

εγκατάστασης Spectators in a Ghost City

10.10.2023, 19:00

Κτίριο ΘΟΚ, Κεντρική Σκηνή – Αίθουσα Εύης Γαβριλίδης

36ο ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

2.10.2023 – 12.11.2023

2 Οκτωβρίου | Πολιτιστικός Όμιλος «Άδωνις» Ιδαλίου

Χάρη Ρώμα

Οι ράγες πίσω μου

Κινηματοθέατρο «Πανόραμα», Δάλι, 20:00

Πληροφορίες: 99629137

4 Οκτωβρίου | Teatro Angelico

Αριστοφάνη

Θεσμοφορίζουσαι

Θέατρο Μασκαρίνι, 20:30

Πληροφορίες: 99753388

4 Οκτωβρίου | Θεατρικός Όμιλος Δήμου Δερύνειας (εκτός συναγωνισμού)

Χάρη Πισία

Γαμπρός για κλάματα

Δημοτικό Αμφιθέατρο Δερύνειας, 20:00

Πληροφορίες: 99553340

5 Οκτωβρίου | 12 Και Κάτι

Ευγένιου Ιονέσκο

Το παιχνίδι της σφαγής

Θέατρο ΔΕΝΤΡΟ, 20:00

Πληροφορίες: 99446705, 99817550

6 Οκτωβρίου | Πολιτιστικός Όμιλος Ακρωτηρίου

Γιώργου Κωνσταντίνου

Βερεσιέ σε κανένα

Οίκημα Πολιτιστικού Ομίλου Ακρωτηρίου, 20:00

Πληροφορίες: 99667712

7 Οκτωβρίου | Backstage Theatre Workshops

Γεωργίας Παπανικολάου Ζεβεδαίου

Όλα στον αέρα

Υπαίθριο Δημοτικό Θέατρο Κάτω Πολεμιδιών

«Μάριος Τόκας», 20:00

Πληροφορίες: 99975148

9 Οκτωβρίου | Θεατρικός Όμιλος Νέων «Ηρακλής» Παλαιχωρίου

Πένυς Φυλακτάκη

Φτυστός ο μακαρίτης

Αίθουσα Θεάτρου «Κώστας Ιωακείμ»,

Οίκημα ΗΡΑΚΛΗ Παλαιχωρίου, 20:00

Πληροφορίες: 99521959

10 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδα Περιστερώνας

Νικολάι Γκόγκολ

Παντρολογήματα

Αίθουσα Πολλαπλών Χρήσεων Δημοτικού Σχολείου

Περιστερώνας, 20:30.

Πληροφορίες: 99338540

11 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδα Δήμου Λευκάρων

Ου μπλέξει

δισκευή του έργου *Ττουλής ο ξενοχωρίτης*

του Αχιλλέα Λυμπουρίδη

Συνεδριακό Κέντρο Δήμου Λευκάρων, 20:00

Πληροφορίες: 24333500 (Δήμος Λευκάρων)

και 99550396

12 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδα «Παράβαση» Λυμπιών

Μιχάλη Ρέππα-Θανάση Παπαθανασίου

Βάφ' τα μαύρα

Δημοτικό Θέατρο Λατσιών, 20:00

Πληροφορίες: 99787090

13 Οκτωβρίου | Κοινοτικό Θεατρικό Εργαστήρι Χλώρακας

Δημήτρη Ψαθά

Προίκα μου αγαπημένη

Αμφιθέατρο «Βρύση», Χλώρακα, 20:00

Πληροφορίες: 99526304

14 Οκτωβρίου | Θεατρικός Όμιλος «Διγενής» Αγίας Μαρίας Ξυλιάτου

Μάρκου Ιούλιου Δρουσιώτη

Ούλλα λάθος, ελεύθερη δισκευή του έργου

Το πονηρό πνεύμα του Νόελ Κάουαρντ

Πολιτιστικό Κέντρο Αγίας Μαρίας Ξυλιάτου, 19:30

Πληροφορίες: 99599891

15 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδα «Σκηνοβάτες» Π.Ο.Ε.Δ. Λευκωσίας

Γιώργου Α. Κωνσταντίνου

Τρία αδέρφια, τρία μύλα τζιαι ένας δράκος,

βασισμένο στο κυπριακό παραμύθι

Οι τρίπλαροι τζιαι ο δράκος της Μηλιάς

Οίκημα Π.Ο.Ε.Δ., Λευκωσία, 17:00

Πληροφορίες: 99521653

16 Οκτωβρίου | Ανοιχτή Αυλαία

Χάρη Πισία

Μελωμένοι Λουκουμάδες, δισκευή στην κυπριακή διάλε-

κτο του έργου *Μπαμπάδες με ρούμι* των Μιχάλη Ρέππα –

Θανάση Παπαθανασίου

Αμφιθέατρο Σγτα, Δασούπολη, 20:00

Πληροφορίες: 99410729

17 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδα «Χαρακτήρες»

Αφροδίτης Αντωνίου

Μάσσιαλλα του δασκάλου μας

Δημοτικό Θέατρο Λάρνακας «Γεώργιος Λυκούργος»,

20:00

Πληροφορίες: 99122966

18 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδα Δημοτικού Πολιτιστικού Ομίλου Αθηνών

Γεώργιου Ρούσσου

Μανταλένα

Αίθουσα Εκδηλώσεων Γυμνασίου Αθηνών, 20:00

Πληροφορίες: 99407771

19 Οκτωβρίου | Θεατρικός Όμιλος Πανεπιστημίου Κύπρου

Μάικλ Κούνεϊ

Cash on delivery

Θέατρο Μασκαρίνι, 20:00

Πληροφορίες: 99838412

20 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδας «Απόλλων» Λυμπιών

Τούλας Κακουλλή

Το μνημόσυνο τζι' οι μακαρίτες

Σωματείο «Απόλλων» Λυμπιών, 20:00

Πληροφορίες: 99689078

21 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδα «Αντι-Δρώντες»

Βασίλη Π. Χατζηστυλλή

Εξετάζουσαι

Θέατρο ΔΕΝΤΡΟ, 20:00

Πληροφορίες: 96462213

22 Οκτωβρίου | Θεατρικό Εργαστήρι Ιωάννας Στυλιανού-Τμήμα Ενηλίκων

Νηλ Σάιμον

Οι κλίθιοι

Αίθουσα Πολιτιστικών Εκδηλώσεων «Μίκης Θεοδωράκης»,

Πάνω Πολεμίδα, 20:00

Πληροφορίες: 99325777

23 Οκτωβρίου | Θεατρικός Όμιλος Κοντεάτων και Φίλων «Τέρψις»

Νηλ Σάιμον

Οι κλίθιοι

Σπίτι της Κοντεάς, Λάρνακα, 20:00

Πληροφορίες: 24400920

24 Οκτωβρίου | Πολιτιστικός Όμιλος «Ομόνοια» Αραδίππου

Ρέι Κούνεϊ, Τζον Τσάπμαν

Μύγα Τσε Τσε

Δημοτικό Θέατρο «Πεύκιος Γεωργιάδης»,

Λύκειο Αραδίππου, 20:00

Πληροφορίες: 99593636

25 Οκτωβρίου | ΕΟΔ Κόρνου (Ερασιτεχνική Ομάδα Δελθηέατρου Κόρνου)

Σάββα Βορκά

Στεντόρειες φωνές

Διακειμενική σύνθεση και συγγραφή κειμένων

Δημοτικό Θέατρο Λάρνακας «Γεώργιος Λυκούργος»,

20:00

Πληροφορίες: 99521350

26 Οκτωβρίου | Θεατρικό Εργαστήρι Ενηλίκων Ανοιχτού Σχολείου Δήμου Αγίου Αθανασίου

Μάικ Κένι

Το αγόρι με τη βαλίτσα

Θέατρο ΕΝΑ, Β' Δημοτική Αγορά, Λεμεσός, 20:00

Πληροφορίες: 99551712

27 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδα «Αρχάγγελος» Κιπίου

Σπυρίδωνα Π.Κ. Σπύρου

Βούκκο-Βρόκκο

Θέατρο Περβολιών, 20:00

Πληροφορίες: 99337126 και 99583966

28 Οκτωβρίου | Απόκληροι-Σκηνοβάτες

Αριστοφάνη

Εκκλησιάζουσαι

Κινηματοθέατρο «Χριστόφορος», Κλήρου, 20:00

Πληροφορίες: 99783436

29 Οκτωβρίου | Θεατρική Πορεία Λεμεσού

Τάνιας Χαροκόπου

Δεν είναι όλα παραμύθια

Δημοτικό Θέατρο Ύψωνα, 11:00

Πληροφορίες: 99542324

30 Οκτωβρίου | Θεατρική Ομάδα Κέντρου ΑμΕΑ «Άγιος Λάзарος»

Στη γειτονιά του Μίκη Θεοδωράκη

πρωτότυπο έργο βασισμένο στη ζωή του Μίκη Θεοδωράκη

Δημοτικό Θέατρο Λάρνακας «Γεώργιος Λυκούργος»,

19:00

Πληροφορίες: 24662133

31 Οκτωβρίου | Θεατρικός Όμιλος Γ.Σ «Κίμων» Ξυλοτύμπου

Μιχάλη Ρέππα – Θανάση Παπαθανασίου

Μπαμπάδες με ρούμι

Οίκημα Γ.Σ. «Κίμων» Ξυλοτύμπου, 20:00

Πληροφορίες: 99666806

Οι παραστάσεις συνεχίζονται μέχρι και τις 12 Νοεμβρίου 2023.

Editorial

Ανθρώπινα ερωτήματα

Προετοιμάζοντας τις πρώτες παραστάσεις της σεζόν, με κείμενα που απέχουν μεταξύ τους μερικές δεκαετίες και σε κάποιες περιπτώσεις ακόμα και αιώνες, συνειδητοποιεί κανείς ότι η ανθρώπινη σκέψη περιστρέφεται γύρω από τη διαχείριση αξιών που παραμένουν αναλλοίωτες μέσα στον χρόνο. Τι κι αν η τεχνολογία καλπάζει με γεωμετρική πρόοδο, τι κι αν οι γενιές μοιάζουν να είναι ξένες η μία από την άλλη, τι κι αν αντιμετωπίζουμε κάποιες φορές το παρελθόν ως αρχαιολογία; Η βαθύτερη μελέτη του ανθρώπου και των συμπεριφορών του, που στο θέατρο προσφέρεται, κατ' αρχάς, μέσα από τα ίδια τα θεατρικά έργα, αποδεικνύει ότι τα ερωτήματα για το νόημα της ύπαρξης, της συνύπαρξης, της συμβίωσης, της επιβίωσης –με άλλα λόγια, οι θεμελιώδεις υπαρξιακές αγωνίες– παραμένουν αναλλοίωτα, ακριβώς όπως και η φύση του ανθρώπου.

Έτσι, όλα αυτά τα έργα, τα γραμμένα με κόπο, ταλέντο, ειλικρίνεια, διεξοδική ματιά και επιθυμία για κατανόηση της ανθρώπινης ύπαρξης, ανεξάρτητα από την ημερομηνία συγγραφής τους και την καταγωγή τους, ανεξάρτητα από το είδος στο οποίο κατατάσσονται και την ειδική θεματολογία τους, έχουν τον τρόπο να «αυτο-μεταφραστούν» στην οικουμενική ανθρώπινη γλώσσα και να θέσουν ερωτήματα που είναι διαχρονικά.

Ευχόμαστε μια δημιουργική χειμερινή περίοδο, με υγεία, και σας περιμένουμε στις σκηνές μας.

Σάββας Κυριακίδης
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η επίσκεψη της γηραιάς κυρίας

του Φρήντριχ Ντύρενματ

από
24 Νοεμβρίου
2023

**Η ΑΝΘΡΩΠΙΑ, ΚΥΡΙΟΙ,
ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΣΕΠΗ
ΤΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΩΝ:
ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΜΟΥ
ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΑΓΟΡΑΣΩ
ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ.**

Σε μια μικρή πόλη κάπου στην Κεντρική Ευρώπη η αναμενόμενη η άφιξη της Κλαιρ Τσαχανασιάν, η οποία επιστρέφει στον γενέθλιο τόπο της ύστερα από σαράντα πέντε χρόνια απουσίας, δημιουργεί μεγάλη αναταραχή. Η άλλοτε ευμερούσα πόλη τώρα βυθίζεται στην ανέχεια και στο πρόσωπο της πάμπλουτης Κλαιρ οι κάτοικοι του Γκύλεν βλέπουν το μοναδικό τους σωτήρα. Η ίδια υπόσχεται να τους προσφέρει απεριόριστο πλούτο, υπό έναν και μόνο όρο: τη δολοφονία, από κάποιο μέλος της κοινότητας, του Άλφρεντ Ιλ, του πρώην εραστή της, που την αρνήθηκε και την εγκατέλειψε με ένα παιδί. Η πρόκληση υποχρεώνει μια ολόκληρη κοινότητα να επιλέξει ανάμεσα στην ηθική και το κέρδος.

Χρησιμοποιώντας δεξιοτεχνικά μια σειρά από θεατρικές τεχνικές, με κυρίαρχες τον εξπρεσιονισμό και την μπρεχτική αφήγηση, ο γερμανόφωνος Ελβετός συγγραφέας Φρήντριχ Ντύρενματ γράφει το 1956 μια τραγική κωμωδία για να αναδείξει τις μεγάλες αντιφάσεις της σύγχρονης κοινωνίας και να καταγγείλει την κατάρρευση και τον εξανδραποδισμό της. *Η επίσκεψη της γηραιάς κυρίας* αποτελεί μια αλληγορία για την ήττα της ηθικής στη μάχη της με το χρήμα και δημιουργεί αναπόφευκτους συνειρμούς με τον κόσμο μας σήμερα.

Ο Νεόφυτος Ταλιώτης επιστρέφει στον ΘΟΚ για να μοιραστεί με το κοινό τη δική του ανάγνωση πάνω σε αυτό το σπουδαίο, διαχρονικό έργο, που παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στην κρατική μας σκηνή το 1988, σε μια εμβληματική παράσταση. Στη φετινή παραγωγή συμπράττουν ο σκηνογράφος Άγγελος Αγγελή, ο συνθέτης Μιχάλης Χριστοδουλίδης καθώς και ένα λαμπρό επιτελείο ηθοποιών, με την Αννίτα Σαντοριναίου και τον Σταύρο Λούρα στους δύο κεντρικούς ρόλους.

Μετάφραση: Γιώργος Δεπάστας, Σκηνοθεσία: Νεόφυτος Ταλιώτης, Μουσική: Μιχάλης Χριστοδουλίδης, Σκηνικά-Κοστούμια: Άγγελος Αγγελή, Κίνηση: Αλεξία Νικολάου, Βοηθός σκηνοθέτη: Μάριος Κωνσταντίνου

Παίζουν: Βασίλης Βασιλάκης, Θανάσης Γεωργίου, Μιχάλης Καζάκας, Βαλεντίνος Κόκκινος, Παναγιώτης Κυριάκου, Κλείτος Κωμοδίκης, Σταύρος Λούρας, Ντίνος Λύρας, Πάνος Μακρής, Νεοκλής Νεοκλέους, Παναγιώτα Παπαγεωργίου, Αλέξανδρος Παρίσης, Χριστίνα Παπαδοπούλου, Αθηνά Σάββα, Αννίτα Σαντοριναίου

Συμμετέχουν: Αντρέας Τσακκιστός, Ραφαήλ Χριστοδούλου

Παραστάσεις

Λευκωσία: Κεντρική Σκηνή – *Αίθουσα Εύης Γαβρινλίδης*
και σε περιοδεία

Ο Ντύρενματ ασχολήθηκε με την παρακμή της ανθρωπότητας.

Μιας ανθρωπότητας που έχει πίστη στο τίποτα, μιας ανθρωπότητας μηδενιστικής και γεμάτης απόγνωση, άγχος και απελπισία. Τι μας θυμίζουν όλα αυτά άραγε;

Η επίσκεψη της γηραιάς κυρίας

Νεόφυτος Ταλιώτης

Κλαιν: *Ο κόσμος με έκανε πόρνη, τώρα εγώ τον κάνω μπορντέλο.*

«Η δύναμη της ανάγκης είναι ακαταμάχητη», έλεγε ο Αισχύλος στον *Προμηθέα Δεσμώτη*. Μηροστά στην ανάγκη, η ανθρωπότητα γίνεται ευάλωτη και είναι πανέτοιμη να παραμερίσει την ηθική αλλά και την αξιοπρέπεια, προκειμένου να βρει τρόπους να αντεπεξέλθει. Ο άνθρωπος δεν διστάζει να φτάσει ακόμα και στο έγκλημα.

Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο –ίσως και μετά από κάθε πόλεμο– οι άνθρωποι άρχισαν να βλέπουν τη ζωή και τον κόσμο με άλλα μάτια. Αφού βίωσαν τα συναισθήματα του φόβου, της ανασφάλειας και της αβεβαιότητας για το αύριο, προσπάθησαν να αναδιαμορφώσουν τις πεποιθήσεις τους στη βάση μιας νέας τάξης πραγμάτων. Ζώντας σε έναν κόσμο ανήθικα πλασμένο, αναρωτήθηκαν αν υπήρχε περίπτωση να παραμείνουν πιστοί στις ίδιες αξίες και ιδανικά.

Σκέφτηκαν κατά πόσο είναι εφικτό να πιστέψουν ξανά στον κρατικό μηχανισμό και αναθεώρησαν τη σημασία των λέξεων *εμπιστοσύνη, ασφάλεια, δικαιοσύνη* και *ελευθερία*. Η δεκαετία του '50 ήταν μια περίοδος ανακατατάξεων σε ό,τι αφορά την κριτική σκέψη και έκφραση, αλλά προπάντων ήταν μια περίοδος που γέννησε την καχυποψία για το τι είναι αληθινό και χειροπιαστό μέσα σε μια δημοκρατική πόλη. Μια ατομική βόμβα ήταν αρκετή για να διαλύσει την κοσμοθεωρία ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Ο Ντύρενματ αντιλήφθηκε ότι το τραγικό στοιχείο από μόνο του είναι αδύνατον να ευδοκιμήσει σε έναν κόσμο παράλογο και γκροτέσκο. Ήταν πεπεισμένος ότι το τραγικό μπορεί να επιτευχθεί μέσα από την κωμωδία. Περιγράφει τη σύγκρουση στα έργα του ως μια κωμική προσπάθεια της ανθρωπότητας να ξεφύγει από την τραγική μοίρα που εμπεριέχεται στην ανθρώπινη φύση. Μεταξύ άλλων, αναφέρει τα εξής στη διάλεξή του με τίτλο "Theater Problems" το 1995:

«Καθολικό είναι το χάος. Ο κόσμος (και η σκηνή που αντιπροσωπεύει αυτόν τον κόσμο) είναι για μένα κάτι το τερατώδες, είναι ένα αίνιγμα το οποίο είναι φορτωμένο με συμφορές –και αυτό πρέπει να γίνει αποδεκτό–, αλλά ενώπιόν του κανείς δεν πρέπει να συνθηκολογήσει. Ο κόσμος είναι πολύ μεγαλύτερος από οποιονδήποτε άνθρωπο, ο οποίος απειλείται από τη βία συνεχώς. Αν οποιοςδήποτε μπορούσε να σταθεί έξω από το σύνολο του κόσμου, δεν θα αισθανόταν πια την απειλή. Αλλά δεν έχω ούτε το δικαίωμα ούτε την ικανότητα να είμαι ξένος σε αυτόν τον κόσμο [...].»

Ο Ντύρενματ ασχολήθηκε με την παρακμή της ανθρωπότητας. Μιας ανθρωπότητας που έχει πίστη στο τίποτα, μιας ανθρωπότητας μηδενιστικής και γεμάτης απόγνωση, άγχος και απελπισία. Τι μας θυμίζουν όλα αυτά άραγε;

**ΤΙ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝ' ΑΥΤΟΣ
ΠΟΥ ΒΡΗΚΑΜΕ;
ΑΘΛΙΟΤΗΣ, ΜΙΚΡΟΤΗΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΠΑΝΤΟΥ!
ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΗ
ΕΧΕΙ ΥΠΟΣΤΕΙ ΚΑΤΑΠΤΩΣΗ!
ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΔΕΝΤΡΑ
ΕΧΟΥΝ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΕΙ
ΑΠΟ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ
ΚΙ ΑΠΟ ΚΑΛΩΔΙΑ,
ΚΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ
ΣΥΝΝΕΦΑ ΠΑΧΙΑ ΚΑΠΝΟΥ
ΚΙ ΑΚΟΥΜΕ ΝΑ ΒΡΟΝΤΟΥΝ ΚΑΝΟΝΙΑ,
ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΛΟΣ
ΠΟΥ ΝΑ ΓΛΙΤΩΝΕΙ!**

Ο καλός άνθρωπος του Σετσουάν

του Μπέρτολτ Μπρεχτ

από
16 Φεβρουαρίου
2024

Το εμβληματικό έργο του Μπέρτολτ Μπρεχτ *Ο καλός άνθρωπος του Σετσουάν*, αυτή η «θεατρική παραβολή», κατά τον συγγραφέα της, γραμμένη στο διάστημα της εξορίας του (1939-1940), ξαναβρίσκει σήμερα μία αναγκαιότητα, μία επικαιρότητα πιο απαραίτητη από ποτέ. Πώς συνδυάζει κανείς την καλοσύνη με τη σκληρότητα της πραγματικότητας, την ψυχική γαλήνη με την κοινωνική και ηθική κατάπτωση, και πώς μπορεί, σε τελική ανάλυση, να ζήσει μέσα σε μια κοινωνία που δεν θα του επιβάλλει να φοράει μάσκες;

Σε μια απομακρυσμένη επαρχία της Κίνας, στο Σετσουάν, η Σεν Τε αναμετρείται με αυτές τις αντιφάσεις της ύπαρξής μας στην προσπάθειά της να επιβιώσει. Οι θεοί ταξιδεύουν στο Σετσουάν αναζητώντας καλές και γενναιόδωρες ψυχές. Εντοπίζουν μόνο την καλόκαρδη πόρνη Σεν Τε, η οποία είναι η μόνη που δέχεται να τους φιλοξενήσει. Για να την ευχαριστήσουν, της προσφέρουν χρήματα. Έχουν όμως έναν όρο: να συνεχίσει να υπηρετεί το καλό. Η Σεν Τε καταφέρει να αγοράσει ένα μικρό καπνοπωλείο, το οποίο πολύ γρήγορα κατακλύζεται από δεκάδες συμπολίτες της και τα υπερβολικά αιτήματά τους. Της ζητούν όλο και περισσότερα. Τόσο πολλά, μάλιστα, που αναγκάζεται, προκειμένου να κρατήσει το μαγαζί της όρθιο, να επινοήσει ένα άλλο πρόσωπο. Πλάθει, λοιπόν, το αντίθετό της και μεταμορφώνεται στον «ξάδερφό» της, τον στυγνό επιχειρηματία Σούι Τα. Πόσο όμως θα αντέξει αυτό τον διχασμό;

Μετάφραση: Άννη Κολτσιδοπούλου, Σκηνοθεσία: Κώστας Σιλβέστρος

Παίζουν: Μαρίνα Αργυρίδου, Γιώργος Αναγιωτός, Γιώργος Ευαγόρου, Στέλιος Καλλιστράτης, Άνθη Κάσινου, Αντώνης Κατσαρής, Σάββας Μενοίκου, Γιάννης Μπισμπικόπουλος, Σπύρος Σταυρινίδης, Πέννυ Φοινίρη, Μαρίλια Χαριδήμου, Γιολάντα Χριστοδούλου, Βαρβάρα Χριστοφή

Συντελεστές σε εξέλιξη

Παραστάσεις
Λευκωσία: Κεντρική Σκηνή – Αίθουσα Εύης Γαβριλίδης
και σε περιοδεία

Για πόσο όμως ένας άνθρωπος μπορεί να ζει με δύο προσωπεία για να επιβιώσει;

16

Φωτογραφία: ©Δημήτρης Λούτσιος

Ο καλός άνθρωπος του Σετσουάν

Κώστας Σιλβέστρος

Είναι δυνατόν να είσαι καλός άνθρωπος σε μια κοινωνία σαν τη δική μας; «Πώς να είμαι καλή σ' έναν κόσμο όπου όλα είναι τόσο ακριβά;» αναρωτιέται η Σεν Τε σε αυτό το αιώνιο παραμύθι του Μπρεχτ· σε αυτή τη μελέτη ζωής, θα έλεγα, όπου το τέρας συγκρούεται με τον άνθρωπο, ο οποίος αγωνίζεται για να μην του μοιάσει.

Στο Σε Τσουάν οι θεοί κατεβαίνουν στη γη για να δουν αν έχει μείνει κανένας καλός άνθρωπος, ώστε να δικαιολογήσουν τη θεϊκή ύπαρξή τους. Μετά από πολλή προσπάθεια εντοπίζουν τελικά τον μοναδικό καλό άνθρωπο που έχει απομείνει: την πόρνη Σεν Τε. Αφού τους φιλοξενεί στη μικρή κάμαρά της, το επόμενο πρωί οι θεοί, θέλοντας να την ευχαριστήσουν, της δίνουν χρήματα για να ανοίξει ένα μαγαζί και να ζήσει με αξιοπρέπεια. Τότε οι απελπισμένοι από τη φτώχεια κάτοικοι της επαρχίας του Σε Τσουάν σπεύδουν στο μαγαζί της Σεν Τε και εκμεταλλεύονται με κάθε τρόπο την καλοσύνη της. Η καλοσυνάτη πόρνη αναγκάζεται να μεταμφιεστεί στον αυστηρό ξάδερφό της, για να καταφέρει να βάλει όρια και να σώσει το μαγαζί της. Η καλοσύνη της, λοιπόν, υποτάσσεται στην κακία των καιρών και μαζί παράγουν ένα κοινωνικό ερμαφρόδιτο: τη Σεν Τε που είναι και ο Σουί Τα. Για πόσο όμως ένας άνθρωπος μπορεί να ζει με δύο προσωπεία για να επιβιώσει;

17

**ΑΝ ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΝΟΙΞΕΙΣ
ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ,
ΠΩΣ ΝΑ ΔΩ ΤΑ ΛΑΘΗ ΣΟΥ;
ΕΤΣΙ ΕΙΜΑΙ ΚΙ ΕΓΩ: ΑΛΑΝΘΑΣΤΗ.**

Όποιος θέλει να χωρίσει να σηκώσει το χέρι του

του Γιώργου Καπουτζίδα

από
6 Οκτωβρίου
2022

Το πρώτο θεατρικό έργο του καταξιωμένου δημιουργού Γιώργου Καπουτζίδα, το οποίο γράφτηκε το 2019 και σημειώνει μέχρι και σήμερα τεράστια επιτυχία στην ελληνική σκηνή, παρουσιάζεται στη Νέα Σκηνή του ΘΟΚ, σε σκηνοθεσία Γιάννη Παρασκευόπουλου.

Ο Γιάννης Παρασκευόπουλος υπηρετεί τον αφοπλιστικά άμεσο λόγο του συγγραφέα, αναδεικνύοντας τη διεισδυτική κοινωνική του ματιά. Μαζί του συμπράττει μια δυναμική ομάδα ηθοποιών, που φωτίζουν όλες τις διαστάσεις των απολαυστικών χαρακτήρων.

Σε ένα διαμέρισμα κάπου στην Αθήνα, μια παρέα τριαντάρηδων ξεδιπλώνει το κουβάρι των μεταξύ τους σχέσεων. Μία απιστία και η επικείμενη διάλυση ενός γάμου –αλλά και η αναβολή ενός άλλου– γίνονται η αφορμή για να εκδηλωθούν για πρώτη φορά συναισθήματα και να βγουν στην επιφάνεια προβλήματα, φόβοι και αγωνίες. Η κατάσταση εκτροχιάζεται. Επιθυμίες ανομολόγητες αποκαλύπτονται και αλήθειες έρχονται στο φως.

Το *Όποιος θέλει να χωρίσει να σηκώσει το χέρι* του είναι μια κωμωδία που σκιαγραφεί αριστοτεχνικά το σύγχρονο παρόν μας μέσα από αυθεντικές, καθημερινές στιγμές, με πρωταγωνιστές νέους ανθρώπους που πασχίζουν να βρουν τα πατήματά τους σε έναν κόσμο ρευστό, γεμάτο διαψεύσεις και ματαιώσεις. Προικισμένο με άφθονο χιούμορ αλλά και ευθύτητα, τόλμη και ρεαλισμό, το έργο θίγει ζητήματα όπως η δέσμευση, η σεξουαλικότητα, η μοναξιά, η πίστη και η ελευθερία της επιλογής.

Σκηνοθεσία: Γιάννης Παρασκευόπουλος, Σκηνικά-Κοστούμια: Λύδια Μανδρίδου, Μουσική: Μάνος Μυλωνάκης, Επιμέλεια κίνησης: Παναγιώτης Τοφή, Βοηθός σκηνοθέτης: Χριστόδουλος Ανδρέου

Παίζουν: Ανδρέας Βούλγαρης, Έλενα Ευσταθίου, Παναγιώτης Λάρκου, Άννα Μάγκου, Μαρίνα Μανδρή, Πολυξένη Σάββα, Νίκος Σαμουρίδης, Άγγελος Χατζημικαήλ

Παραστάσεις
Λευκωσία: Νέα Σκηνή
και σε περιοδεία

**Είναι ένα έργο που συνδέει
τις καρδιές των ανθρώπων
στην πιο λυτρωτική στιγμή τους
– όταν γελάνε.**

Φωτογραφία: ©Δομνίκη Μητροπούλου

Όποιος θέλει να χωρίσει να σηκώσει το χέρι του

Giannis Paraskevoudis

Η συνάντησή μου με τον Γιώργο Καπουτζίδα μοιάζει σχεδόν προδιαγεγραμμένη. Είμαστε συνομήλικοι – γεννηθήκαμε με έναν χρόνο διαφορά. Ζήσαμε σε κοντινές επαρχιακές πόλεις της βόρειας Ελλάδας – εκείνος σε πρωτεύουσα νομού. Πήγαμε στη Θεσσαλονίκη για να σπουδάσουμε κάτι άλλο και εκεί συναντηθήκαμε με τον μαγικό κόσμο του θεάτρου. Είχαμε τον ίδιο δάσκαλο, τον κύριο Γιώργο Ιορδανίδη.

Μετά εκείνος έφυγε στη Αθήνα για να ξεκινήσει την πορεία του στο θέατρο και να κάνει τηλεόραση όπως την ονειρευόταν. Εγώ έμεινα στη Θεσσαλονίκη για να κάνω το ερευνητικό θέατρο που ονειρευόμουν.

Πριν από έναν χρόνο συναντηθήκαμε για να δουλέψουμε μαζί στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος το έργο του *Όποιος θέλει να χωρίσει να σηκώσει το χέρι του*. Όταν όμως συνεργαστήκαμε, δεν μας ένωσε τόσο ο κόσμος του θεάτρου, όσο η κοινή μας οπτική για τη ζωή. Σταθήκαμε ο ένας με θαυμασμό και εκτίμηση απέναντι στη ζωή του άλλου.

Με τον Γιώργο Καπουτζίδα μας ένωσε η ζωή και σε πείσμα ενός έργου που μιλάει για τον χωρισμό, αυτή η συνάντηση δυναμώνει κάθε μέρα όλο και περισσότερο.

Το *Όποιος θέλει να χωρίσει να σηκώσει το χέρι του* δεν είναι απλώς μια σπαρταριστή κωμωδία. Είναι ένα έργο που μας μιλάει για την ελευθερία.* Μιλάει όμως και για τη δύναμη της ζωής. Και κάτι ακόμα πιο σπουδαίο: είναι ένα έργο που συνδέει τις καρδιές των ανθρώπων στην πιο λυτρωτική στιγμή τους – όταν γελάνε.

Αυτό είναι, λοιπόν, το δώρο του έργου. Το ότι συναντιόμαστε με τον διπλανό μας όταν γελάμε.

* *Ελευθερία*: παρά τό ελεύθειν όπου έρα τις (μτφρ.: το να πηγαίνει κανείς όπου αγαπά).

ΑΓΑΠΑ ΜΕ ἢ ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ.

Καθαροί πια

της Σάρα Κέιν

από
19 Ιανουαρίου
2024

Σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, έξι πρόσωπα υποβάλλονται σε βασανιστήρια υπό το σαδιστικό βλέμμα ενός γιατρού. Σχέσεις εξουσίας και υποταγής που ανοίγουν πληγές και τσακίζουν σώματα και ψυχές. Ένα τραυματικό περιβάλλον όπου η οποιαδήποτε απόπειρα ερωτικής εκδήλωσης είναι καταδικασμένη να αποτύχει. Κραυγές αγάπης σε απόλυτο αδιέξοδο, που καλύπτονται από φόβους και παραμορφωμένα συναισθήματα.

Σκηνοθετεί ο Ευριπίδης Δίκαιος, ο οποίος, πλαισιωμένος από μια έμπειρη ομάδα ηθοποιών, αναμετρείται με το ωμό και βίαιο σύμπαν της Κέιν, αναλαμβάνοντας μια ιδιαίτερη πρόκληση: πώς να αναπαριστήσει κανείς το μη αναπαραστάσιμο.

Το *Καθαροί πια* γράφτηκε το 1998 και είναι το τρίτο στη σειρά από τα πέντε αποκαλυπτικά θεατρικά έργα της Σάρα Κέιν, μίας από τις πιο αμφιλεγόμενες προσωπικότητες της σύγχρονης βρετανικής δραματουργίας. Ένα μοναδικό παράδειγμα φραστικής σκληρότητας, εικονοκλαστικής δράσης και πολιτικού στοχασμού, που καταδεικνύει με καταγγελτική ορμή τους μηχανισμούς καταπίεσης και ελέγχου των κοινωνικών θεσμών και φορέων εξουσίας, που προσπαθούν να υπονομεύσουν και, εντέλει, να εξαλείψουν κάθε δυνατότητα ελεύθερης έκφρασης.

Μετάφραση: Τζένη Μαστοράκη, Σκηνοθεσία: Ευριπίδης Δίκαιος, Σκηνικά-Κοστούμια: Γιώργος Γιάννου, Κίνηση: Έλενα Αντωνίου, Μουσική: Γιάννης Χριστοφίδης, Βοηθός σκηνοθέτη: Μιχάλης Κολοκοτρώνης, Ειδικές κατασκευές-Εφέ: Χριστόδουλος Μαρτάς

Παίζουν: Δημήτρης Αντωνίου, Πέτρος Γιωρκάτζης, Άντρια Ζένιου, Νεκτάριος Θεοδώρου, Έλενα Καλλινίκου, Αντρέας Κούτσουμπας, Λοΐζος Παπαγεωργίου

Παραστάσεις

Λευκωσία: Νέα Σκηνή
και σε περιοδεία

**Εποικίζει η συγγραφέας με σκίτσα
ταλαιπωρημένων ψυχών ένα σύμπαν
τόσο απρόσωπο όσο στυγερό·
τον κόσμο που φέρεται μέσα μας όταν πασκίζουμε
ν' αγκαλιάσουμε τον κόσμο του έξω μας·
το ανομολόγητό μας είναι σκληρό και βρόμικο
κι ανήθικο και κρεουργημένο.**

Φωτογραφία: ©Παύλος Βρωινίδης

Αντηχούν τα λόγια της κομμένης γλώσσας
τα ιναλισμένα της κομμένης παλάμης
χορευτικό, το βήμα της κομμένης πατούσας·
ανάσα ζωής του σκισμένου βρόγχου

με λέξεις μικρές, σαν ένα ναι, ή ένα πάντα
ή ένα όχι, ένα ποτέ
μια υπόσχεση·
κατάθεση.

Σαν χθες
που σου 'πα θα 'μαι
και δεν·
σε πρόδωσα, και δε σε νοιάζει.

Μεταφράστρες
σε μένα
μιλάς τες σκέψεις μου
φιλάς με το στόμα μου
γαμάς με τον πούτσο μου·
είσαι ολόκληρη

για σένα
και ξανά
και ξανά
και ξανά
και ξανά
και ξανά και ξανά και ξανά και ξανά και ξανά και
θα ξαπλώσω το λαιμό μου, να κοπεί
ώστε το αίμα μου αναφιλητά
ιριδίζοντας
να μουίζει στ' αποσκότι για να βλέπεις

κρατώ με τα χέρια σου
θωρώ με τα μάτια σου
και πολομώ να σε ξηκάνω
γιατί περπατώ με τα πόδια σου
και ξέρω πώς θα πεθάνω.

\
Τερατοπραγή, τερατοπαθή πλάσματα στο πανεπιστήμιο
της ζωής, στα δωμάτια Άσπρο, Κόκκινο και Μαύρο· στο
Πράσινο· στον Κύκλο της γνώσης· γένεση, πάλη και θά-
νατος στην πιο σκελετική τους μορφή.

\
Εποικίζει η συγγραφέας με σκίτσα ταλαιπωρημένων ψυ-
χών ένα σύμπαν τόσο απρόσωπο όσο στυγερό· τον κό-
σμο που φέρεται μέσα μας όταν πασκίζουμε ν' αγκαλιά-
σουμε τον κόσμο του έξω μας· το ανομολόγητό μας είναι
σκληρό και βρόμικο κι ανήθικο και κρεουργημένο.

\
Αφαιρεί το περιεχόμενο της κάθε ζωούλας και γυρίζει
τον γλόμπο να παρατηρήσουμε τα κομβικά, που θρέφον-
ται από το είναι, κι όχι το έχω, τραβάει τους τένοντες
αντί να τεντώνει τους μύς· συλλαβίζει από το εσωτερικό
τοίχωμα της κράνας το όσιο του φλύαρου νου.

\
Βλέπει βαθιά η Κείν, προσπερνά τα περίξ κι απευθύνει μια
αιρετική προσευχή που εκλιπαρεί να βρεθούν στον δρόμο
γκρεμνοί, απύθμενες θάλασσες, εξοργισμένοι ουρανοί κι
αέρας φαρμάκι· εφαλτήρια της εξαγιωτικής πυράς που θα
δωρίσει στα στοιχεία και πάλι τες στάχτες μας.

**ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟΝ
ΚΟΣΜΟ ΧΑΘΟΥΝ,
ΕΓΩ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΘΑ ΑΓΑΠΩ.**

Μια ιστορία αγάπης

του **Αλέξης Μιχαλίκ**

από
**5 Απριλίου
2024**

Η Κάτια και η Ζυστίν βιώνουν τον απόλυτο έρωτα. Το ξεκίνημά τους είναι ειδυλλιακό. Η Ζυστίν επιθυμεί ένα παιδί και η Κάτια μένει έγκυος με εξωσωματική γονιμοποίηση. Λίγες μέρες πριν από τη γέννηση της κόρης τους, η Ζυστίν εξαφανίζεται και δώδεκα χρόνια αργότερα ο Γουίλιαμ, ο αδελφός της Κάτια, την εντοπίζει και της κάνει μια πρόταση που θα ανατρέψει τη μοίρα όλων.

Η σκηνοθέτρια Ελένη Αναστασίου και οι συνεργάτες της καλούνται να αναδείξουν μέσα από την απλότητα και τη φρεσκάδα της σύγχρονης γλώσσας του έργου τις ποικίλες εκφάνσεις της ζωής και του καίριου συστατικού της: της αγάπης.

Το έργο του Γάλλου συγγραφέα και ηθοποιού Αλέξης Μιχαλίκ, βραβευμένο με τέσσερα βραβεία Μολιέρε το 2020, πραγματεύεται ένα θέμα από και αρκετά γνώριμο: τον τρόπο με τον οποίο η αγάπη καταφέρνει να αλλάξει τη ζωή μας και να της δώσει αξία. Μια ιστορία αγάπης, λοιπόν, με έντονα συναισθήματα, συγκρούσεις, αδιέξοδα, διλήμματα, εκπλήξεις, χαρές και λύπες, αποτυπωμένη με τρυφερότητα, σαρκασμό και, πάνω απ' όλα, χιούμορ.

Μετάφραση: Αντώνης Γαλέος, Σκηνοθεσία: Ελένη Αναστασίου

Συντελεστές και διανομή σε εξέλιξη

Παραστάσεις

Λευκωσία: Νέα Σκηνή
και σε περιοδεία

Μάσκα

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

Μια ιστορία αγάπης

Ελένη Αναστασίου

**Ποιος έρωτας είναι αυτός που κυριεύει
το μυαλό και το κορμί μας;
Τι σχήμα παίρνει και τι χώρο καταλαμβάνει
στο σώμα μας;**

Ξετυλίγοντας το κουβάρι της εξίσωσης του έργου *Μια ιστορία αγάπης*, ακολούθησα τον σπόρο μιας αγάπης, ενός έρωτα. Ο έρωτας δύο γυναικών φέρνει στο προσκήνιο την ανάγκη για ένα παιδί που η ζωή του, δώδεκα χρόνια αργότερα, εξαρτάται από τα χέρια ενός «παρατημένου» από τη ζωή αδερφού. Ενός αδερφού του οποίου ο έρωτας διακόπηκε άγαρμπα και απότομα από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ο έρωτας που η ζωή τού στέρησε αλλάζει μορφή, γίνεται αγάπη και του χτυπάει την πόρτα, και στην εικόνα του αντικατοπτρίζεται η δωδεκάχρονη κόρη της αδερφής του. Μια αγάπη που, όσο κι αν προσπάθησε να την αποφύγει, αυτή ήταν εκεί, γιατί έπρεπε ο σπόρος να βρει τον δρόμο του. Ένας σπόρος που ήταν αποφασισμένος να ανθίσει, γιατί έτσι είναι οι έρωτες. Δεν μπορούν να κάνουν κι αλλιώς.

Τελειώνοντας την πρώτη ανάγνωση του έργου, ένα σωρό ερωτήματα είχαν καρφωθεί στο μυαλό μου. Ποιος έρωτας είναι αυτός που κυριεύει το μυαλό και το κορμί μας; Τι σχήμα παίρνει και τι χώρο καταλαμβάνει στο σώμα μας; Έχουμε ευθύνη για τους έρωτες που αφήνουμε ή για αυτούς που υποδεχόμαστε; Μπορεί άραγε ο έρωτας δύο γυναικών να γίνει τετράγωνος; Ο έρωτας μιας μάνας για το παιδί της μπορεί να γίνει κύκλος; Ο έρωτας μπορεί να μεταμορφώσει το ακανόνιστο σχήμα ενός άντρα με τραύματα στην οβάλ αγκαλιά ένας πατέρα; Πόση γεωμετρία χωράει σε έναν έρωτα; Είναι άραγε όλα μια εξίσωση που μπορεί κάποιος να λύσει και να εξηγήσει;

Φωτογραφία: ©Αντώνης Αντωνίου

**ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΙΝΑΙ
ΑΓΡΙΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ...
ΟΤΑΝ ΤΙΣ ΑΦΗΝΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ,
ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΧΑΟΣ
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΝ;**

Σε συνεργασία με την Εθνική Αρχή Στοιχημάτων κάτω από το πλαίσιο του προγράμματος
«Ο κόσμος δικός σου: Ενδυναμώνοντας τους νέους μέσα από τις τέχνες και το θέατρο»

ΕΘΝΙΚΗ
ΑΡΧΗ
ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΩΝ

Το τέρας έρχεται

Βασισμένο στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Πάτρικ Νες,
εμπνευσμένο από μια πρωτότυπη ιδέα
της Σιομπάν Ντάουντ, σε διασκευή
των Σάλι Κούκσον και Άνταμ Πεκ

από
**12 Νοεμβρίου
2023**

Από τότε που η μητέρα του ξεκίνησε τη θεραπεία, ο δεκατριάχρονος Κόννορ Ο' Μάλλεϋ φοβάται τη νύχτα και τους επιάλτες της. Σχεδόν κάθε βράδυ, επτά λεπτά μετά τα μεσάνυχτα, τον επισκέπτεται ένα τέρας με τη μορφή ενός ίταμου, ενός αρχαίου δέντρου, για να του διηγηθεί τρεις ιστορίες. Για τον Κόννορ, όμως, ο πραγματικός επιάλτης εκτυλίσσεται καθημερινά: η μητέρα του δίνει μάχη με τον καρκίνο, η γιαγιά του είναι αρκετά παρεμβατική, ο πατέρας του έχει γίνει ένας ξένος, ενώ ο ίδιος εκφοβίζεται από τους συμμαθητές του. Καθώς χάνεται μέσα στις διηγήσεις του τέρατος, ο Κόννορ συνειδητοποιεί ότι ο πραγματικός του δαίμονας είναι η δική του αλήθεια, μια αλήθεια που βρίσκεται βαθιά μέσα του.

Το συγκλονιστικό νεανικό μυθιστόρημα του Αμερικανού συγγραφέα Πάτρικ Νες, το οποίο εκδόθηκε το 2011, διασκευάστηκε για το θέατρο έντεκα χρόνια αργότερα για λογαριασμό του Old Vic Theatre από τους δημιουργούς Σάλι Κούκσον και Άνταμ Πεκ, σε δημιουργική σύμπραξη με τον θίασο. Η Ειρήνη Ανδρέου και ο Γιάννης Καραούλης διαβάζουν με έγνοια το κείμενο για να υλοποιήσουν ένα σκηνικό εγχείρημα που διαπραγματεύεται το πέρασμα από την πραγματικότητα στη φαντασία. Η δημιουργική ομάδα και οι ηθοποιοί φιλοδοξούν να δώσουν φωνή στο ψυχικό τοπίο του νεαρού ήρωα, όπου κατοικούν ο φόβος, ο θυμός, η θλίψη, η απομόνωση, αλλά και η εγγύτητα, η κατανόηση, η αναγνώριση.

Μετάφραση-Δραματοουργία: Ελένη Μολέσκη, Σκηνοθεσία: Ειρήνη Ανδρέου, Γιάννης Καραούλης,
Σκηνικά-Κοστούμια: Ελένη Ιωάννου, Μουσική: Λευτέρης Μουμτζής, Κίνηση: Φωτεινή Περδικάκη – Hamilton Monteiro,
Σχεδιασμός Βιντεοπροβολών: Άννα Φωτιάδου

Παίζουν: Στέλιος Ανδρονίκου, Ιάσωνας Ασημακόπουλος, Γιώργος Κυριάκου, Νίκος Μανωλάς,
Ιωάννα Παπαμιχαλοπούλου, Αντρέας Πατσιάς, Μέλανη Στέλιου, Άννη Χούρη

Η παράσταση συνοδεύεται από εκπαιδευτικό οδηγό και εικαστική έκθεση με τίτλο «Εικονογραφώντας την παράσταση», με τη συμμετοχή εφήβων καλλιτεχνών και τη συνεργασία των εικαστικών Ελίζας Πιερή, Μαρίας Ιωάννου, Νικολέττας Παπαμιχαήλ και Παντελή Νικολάου.

Παραστάσεις
Λευκωσία: Θέατρο Αποθήκες ΘΟΚ (και για σχολεία)

**Ένα έργο για
το πώς το να κρύβουμε
την αλήθεια από
τα παιδιά οδηγεί και
τα παιδιά να κρύβονται
από τη δική τους
αλήθεια.**

Το τέρας έρχεται είναι ένα έργο για τη σημασία που έχουν οι ιστορίες που λέμε στον εαυτό μας και στους άλλους και για το πώς όλα αυτά που κουβαλάμε μέσα μας μπορούν να γίνουν ένα τέρας που θα μας κατασπαράξει ή ένα τέρας που θα συμφιλιωθούμε μαζί του.

Ισορροπώντας ανάμεσα στον μαγικό κόσμο της φαντασίας και στον κόσμο της πραγματικότητας, μιλάει για τη διαχείριση του πόνου, της θλίψης, του φόβου και της οργής που προκαλεί η φθαρτότητα και η διαρκής πιθανότητα απώλειας του πιο ισχυρού πυλώνα της ζωής του αγοριού της ιστορίας: της μητέρας του. Η εσωτερική του πάλη θα το οδηγήσει εντέλει να ανακαλύψει και να αποδεχτεί την προσωπική του αλήθεια.

Φωτογραφία: ©Γιώργος Χαράλαμπος

Το τέρας έρχεται

Ειρήνη Ανδρέου
Γιάννης Καραούλης

Ο δεκατριάχρονος Κόνορ και η μαμά του τα καταφέρνουν μια χαρά οι δυο τους και καθόλου δεν χρειάζονται τη γιαγιά να παρεμβαίνει και να έρχεται κάθε τόσο στο σπίτι. Τι κι αν ο μπαμπάς έχει μετακομίσει με την καινούργια του οικογένεια μακριά; Ή που τα παιδιά στο σχολείο του τον πειράζουν και δεν ξέρουν πώς να του μιλήσουν; Εκείνος θέλει να λέει πως όλα πάνε καλά και πως οι θεραπείες της μαμάς θα πιάσουν. Όταν όμως ένα δέντρο – ένας ίταμος έξω από την αυλή της οικογένειας – αρχίζει κάθε βράδυ να τον επισκέπτεται στις 12:07, όλα αλλάζουν. Το τέρας έρχεται για να του διηγηθεί τρεις ιστορίες, τρία παράξενα παραμύθια που του μαθαίνουν πως τα πράγματα δεν είναι μόνο άσπρο ή μαύρο και πως δεν υπάρχει πάντα ο καλός και ο κακός της ιστορίας. Κι όταν οι ιστορίες τελειώσουν, ο Κόνορ θα πρέπει να πει στο δέντρο τη δική του αλήθεια, αλλιώς θα χαθεί.

Η παράσταση, με γρήγορες σκηνές και μεταβάσεις από το ρεαλιστικό στο μαγικό, με προβολές και σώματα που μεταμορφώνονται, θα επιχειρήσει να φέρει στη σκηνή τη θεατρική διασκευή των Σάλι Κούκσον και Άνταμ Πεκ, πάνω στο πολυβραβευμένο μυθιστόρημα του Πάτρικ Νες, εμπνευσμένο από μια πρωτότυπη ιδέα της Σιομπάν Ντάουντ. Ένα έργο για το πώς το να κρύβουμε την αλήθεια από τα παιδιά οδηγεί και τα παιδιά να κρύβονται από τη δική τους αλήθεια.

Φωτογραφία: ©Χάρης Ιωάννου

«Ο κόσμος δικός σου: Ενδυναμώνοντας τους νέους μέσα από τις τέχνες και το θέατρο»

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Σεπτέμβριος 2023 και Μάρτιος 2024

Εργαστήρια βαλίτσα σε δομές εφήβων (Hope for Children Λευκωσίας και Λάρνακας, Τ.Ε.Ν.Ε. / Ψυχιατρικό Κέντρο Ασφαλούς Νοσηλείας Μακάριου Νοσοκομείου)

Τα εργαστήρια βαλίτσα επισκέπτονται κλειστές και ανοιχτές δομές εφήβων, προσφέροντας θεατρικά εργαστήρια σε εφήβους με ελάχιστη πρόσβαση στις παραστατικές τέχνες. Μετά τα εργαστήρια οι έφηβοι από τις δομές αυτές θα προσκληθούν να παρακολουθήσουν δωρεάν τη θεατρική παράσταση των Δράσεων, καθώς και όλες τις άλλες εκδηλώσεις τους.

Εμπικωτές: **Ελένη Μολέσκη, Γιάννης Καραούλης, Ειρήνη Ανδρέου**

Δωρεάν Συμμετοχή

8, 9 & 10 Σεπτεμβρίου 2023

Εργαστήριο γκράφιτι:
«Το δικό μου αποτύπωμα στον κόσμο»

Τριήμερο εργαστήριο γκράφιτι από τον γνωστό street artist Twenty Three (Βασίλης Βασιλείου). Οι έφηβοι θα δημιουργήσουν από κοινού, χρησιμοποιώντας την τεχνική στένσιλ, ένα γκράφιτι στον εξωτερικό χώρο του Θεάτρου Αποθήκες ΘΟΚ, εμπνευσμένο από το μήνυμα του νέου κύκλου εργαστηρίων μας («Ο κόσμος δικός σου»), αφήνοντας τη δική τους σφραγίδα στις Αποθήκες.

Εμπικωτής: **Βασίλης Βασιλείου** (Twenty Three)

Ημέρες και ώρες εργαστηρίου:
Παρασκευή 16:00-19:00
Σάββατο & Κυριακή 10:00-13:00

Δωρεάν Συμμετοχή

Παράλληλες Δράσεις

Θέατρο Αποθήκες

16 Σεπτεμβρίου 2023
– 22 Οκτωβρίου 2023

Εργαστήριο θεατρικής δημιουργικής γραφής:
«Οι κανόνες έχουν νόημα μόνο όταν σπάνε»

Ένα εντατικό εργαστήριο δημιουργικής γραφής στο οποίο οι έφηβοι θα εξοικειωθούν με τους κανόνες της θεατρικής γραφής και θα προσπαθήσουν να τους ανατρέψουν, δημιουργώντας τις δικές τους θεατρικές σκηνές. Στόχος είναι οι νέοι συγγραφείς να εκφράσουν με λέξεις όλα όσα τους απασχολούν, να αναπαραστήσουν θεατρικά τους προβληματισμούς τους για τον κόσμο γύρω τους, να δημιουργήσουν ένα θέατρο από εφήβους για όλο τον κόσμο.

Σχεδιασμός εργαστηρίου: **Ελένη Μολέσκη**

Διδάσκουν: **Αθηνά Κάσιου** (δραματουργία),
Μαρία Κυριάκου (σκηνοθεσία),
Αντώνης Γεωργίου (συγγραφή),
Ελένη Μολέσκη (δραματουργία)

Κάθε Σάββατο και Κυριακή 16:00-19:00

Δωρεάν Συμμετοχή

2 & 3 Δεκεμβρίου 2023

Εργαστήριο για θεατροπαιδαγωγούς και εκπαιδευτικούς: «Το εφαρμοσμένο θέατρο στην εκπαίδευση I» με τον **Peter Hussey***

Ένα διήμερο εργαστήριο που απευθύνεται σε θεατροπαιδαγωγούς και εκπαιδευτικούς που δουλεύουν με εφήβους. Μέσα από τις αρχές και τις τεχνικές του θεάτρου στην εκπαίδευση και του εφαρμοσμένου θεάτρου, οι συμμετέχοντες/-ουσες θα διερευνήσουν σύγχρονες θεατρικές πρακτικές ενδυνάμωσης και ομαδοσυνεργατικής εκπαίδευσης με έμφαση στη μάθηση μέσα από τη δράση και την κοινωνική ενεργοποίηση των νέων ανθρώπων. Στόχος είναι να προχωρήσουν σε μια εντατική πρακτική εφαρμογή των διδασκόμενων μεθοδολογιών, ώστε να μπορέσουν να τις εφαρμόσουν σε ομάδες νέων ανθρώπων, εφήβων ή παιδιών.

Ημέρες και ώρες εργαστηρίου:
Σάββατο & Κυριακή 10:00-13:00

Δωρεάν Συμμετοχή

* Καλλιτεχνικός διευθυντής του *Crooked House Theatre Company Ireland*, συγγραφέας, σκηνοθέτης και θεατρικός εμπικωτής. Από το 1989 συνεργάζεται με το Εθνικό Πανεπιστήμιο της Ιρλανδίας – *Magnooth*.

Παράλληλες Δράσεις

Θέατρο Αποθήκες

3 & 4 Ιανουαρίου 2024

Εργαστήριο μουσικής: «Μελοποιώντας ένα κείμενο»

Με κύριο εργαλείο την εξερεύνηση και το παιχνίδι, το εργαστήριο ερευνά τρόπους και τεχνικές παρουσίασης ενός κειμένου ή ενός ποιήματος με τη χρήση μουσικής και λόγου μέσα από ατομικούς και ομαδικούς αυτοσχεδιασμούς. Πρωταρχικός στόχος είναι η χαρά μέσα από την όλη διαδικασία και η γνωριμία με σύγχρονες και παλιές τεχνικές που συνδυάζουν τη χρήση της φωνής με αυτοσχέδια αλλά και ιδιαίτερα μουσικά όργανα (theremin, samplers, space drum, loop station κ.ά.). Το εργαστήριο προτείνει τη συνύπαρξη των διδασκομένων μέσα σε ένα περιβάλλον αποδοχής, χωρίς κριτική.

Εμπυχωτής: **Δημήτρης Σπύρου** (Acapella solo loop)

Ημέρες και ώρες εργαστηρίου:
Σάββατο & Κυριακή 16:00-19:00

Δωρεάν Συμμετοχή

27 & 28 Ιανουαρίου 2024

Εργαστήριο για θεατροπαιδαγωγούς και εκπαιδευτικούς: «Το εφαρμοσμένο θέατρο στην εκπαίδευση II» με τη Σοφία Βγενοπούλου*

Ένα διήμερο εργαστήριο που απευθύνεται σε θεατροπαιδαγωγούς και εκπαιδευτικούς που δουλεύουν με εφήβους. Μέσα από τις αρχές και τις τεχνικές του θεάτρου στην εκπαίδευση και του εφαρμοσμένου θεάτρου, οι συμμετέχοντες/ -ουσες θα διερευνήσουν σύγχρονες θεατρικές πρακτικές ενδυνάμωσης και ομαδοσυνεργατικής εκπαίδευσης με έμφαση στη μάθηση μέσα από τη δράση και την κοινωνική ενεργοποίηση των νέων ανθρώπων. Στόχος είναι να προχωρήσουν σε μια εντατική πρακτική εφαρμογή των διδασκόμενων μεθοδολογιών, ώστε να μπορέσουν να τις εφαρμόσουν σε ομάδες νέων ανθρώπων, εφήβων ή παιδιών.

Ημέρες και ώρες εργαστηρίου:
Σάββατο & Κυριακή 10:00-13:00

Δωρεάν Συμμετοχή

* Σκηνοθέτρια και παιδοψυχίατρος, υπεύθυνη του Μικρού Εθνικού, των θεατρικών εργαστηρίων και των κοινωνικών προγραμμάτων του Εθνικού Θεάτρου.

2, 3 & 4 Φεβρουαρίου 2024

Εργαστήριο θεατρικής κίνησης: «Το σώμα στον χώρο, στον χρόνο, στο εδώ και τώρα»

Η ιστορία που έχει να αφηγηθεί το κάθε σώμα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ιστορία ενδυνάμωσης και εξερεύνησης ορίων. Μια διαδικασία που, ενώ ξεκινά ως ατομική και μοναδική, καταλήγει σε μια συλλογική προσπάθεια επικοινωνίας και αποδοχής. Μέσα από τον κοινό χώρο και χρόνο, η ατομική σωματική αφήγηση και το κάθε προσωπικό βίωμα θα είναι ενεργά υλικά για τη δημιουργία ενός συλλογικού τοπίου.

Εμπυχωτήρια: **Έλενα Αντωνίου**

Ημέρες και ώρες εργαστηρίου:
Παρασκευή 16:00-19:00
Σάββατο & Κυριακή 10:00-13:00

Δωρεάν Συμμετοχή

4 Νοεμβρίου 2023 – 10 Μαΐου 2024

Θεατρικό εργαστήριο «Δημιουργώντας μια παράσταση»

Το εντατικό αυτό εργαστήριο είναι ο βασικός πυρήνας των εκπαιδευτικών δράσεων του «Νέ@ σε έρημο νησί». Στόχος είναι οι συμμετέχοντες να εμπλακούν δημιουργικά σε όλα τα στάδια δημιουργίας μιας παράστασης, να συν-δημιουργήσουν ως ομάδα και να συν-αποφασίσουν για το τελικό αποτέλεσμα. Πέρα από την ανάπτυξη καλλιτεχνικών δεξιοτήτων, βασικός παιδαγωγικός στόχος του εργαστηρίου είναι οι έφηβοι να ανακαλύψουν την ευθύνη αλλά και τη χαρά ενός συλλογικού έργου και να βιώσουν τη μοναδική εμπειρία να συνεργάζεσαι αρμονικά και ευφάνταστα μέσα σε ένα σύνολο.

Εμπυχωτές: **Ειρήνη Ανδρέου, Γιάννης Καραούλης, Παναγιώτης Τοφή**

Κάθε Σάββατο 15:00-18:00

Παραστάσεις για το κοινό 11 και 12 Μαΐου 2024

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

Μετάφραση-Δραματολογία: Ελένη Μολέσκη
Σκηνοθεσία: Ειρήνη Ανδρέου – Γιάννης Καραούλης
Κινησιολόγος: Παναγιώτης Τοφή
Σκηνικά-Κοστούμια: Ελένη Ιωάννου
Μουσική επιμέλεια και σύνθεση ήχων:
Αποστόλης Κυριάκος

Παίζουν οι έφηβοι του εργαστηρίου.

ΕΦΗΒΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

23 & 24 Σεπτεμβρίου 2023

rat park – Μια devised παράσταση με θέμα τις εξαρτήσεις

Το προηγούμενο θεατρικό εργαστήριο των Δράσεων «Νέ@ σε έρημο νησί» «Δημιουργώντας μια παράσταση», σε συνεργασία με την Εθνική Αρχή Στοιχημάτων, παρουσίασε μια πολύ επιτυχημένη παράσταση με θέμα τις εξαρτήσεις. Ακολουθώντας τη μεθοδολογία και τους δρόμους του θεάτρου της επιπόησης και του θεάτρου-ντοκουμέντο, η ομάδα των εφήβων των Δράσεων 2022-2023 δημιούργησε μια παράσταση κυριολεκτικά από το μηδέν. Ο ενθουσιασμός του κοινού αλλά και της ομάδας για αυτή την τόσο σημαντική παράσταση οδήγησε στην απόφαση να επαναληφθεί.

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

Δραματουργία: Ειρήνη Ανδρέου
Σκηνοθετική επιμέλεια: Ειρήνη Ανδρέου – Γιάννης Καραούλης
Κίνηση: Παναγιώτης Τοφής
Σκηνογραφική και ενδυματολογική επιμέλεια: Ελένη Ιωάννου
Μουσική επιμέλεια: Γιάννης Καραούλης
Επεξεργασία ήχου-Σύνθεση πρωτότυπης μουσικής: esati (Αντώνης Χατζπαντώνης)
Σχεδιασμός φωτισμών: Σταύρος Τάρταρης

ΠΑΙΖΟΥΝ: Άννα-Χριστίνα Γκρόζα, Διαμάντω-Ηλέκτρα Κωνσταντίνου, Ελληνίς Κωνσταντίνου, Ερνέστος Κωνσταντίνου, Ζέτα Λαδοπούλου, Αλίκη Μιχαήλ, Γρηγορία Μνατσουκάνη, Μαλβίνα Νικολαΐδου, Αντωνία Νικολάου, Ιωάννα Νικολάου, Θεόδωρος Παναγιωταράς, Ανδρέας Πέτρου, Γιώργος Σπανέας, Παναγιώτης Στεφανίδης, Ιωάννα Στυλιανίδου, Μάρκος Σωκράτους, Δήμος Φουρνίδης, Χρυσοβαλάντω Χανδριώτου, Ιωάννα Χατζηλαζάρου, Ορέστης Χριστοδουλίδης, Ελίνα Χρυσάνθου

Ώρα έναρξης: 20:30

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Οι Δράσεις «Νέ@ σε έρημο νησί» για ακόμα μία χρονιά επιλέγουν ξεχωριστές ταινίες που απευθύνονται κυρίως σε νεανικό αλλά και ενήλικο κοινό και ακουμπούν τα θέματα της ενηλικίωσης, των ανθρώπινων σχέσεων και των ανησυχιών που βιώνουν οι έφηβοι στον κόσμο σήμερα. Οι ταινίες, που προέρχονται από τη Σουηδία, τη Γαλλία, την Ελλάδα και τη Γερμανία, προβάλλονται για πρώτη φορά στην Κύπρο.

Οι προβολές γίνονται σε συνεργασία με την Πρεσβεία της Σουηδίας στη Λευκωσία, το Γαλλικό Ινστιτούτο Κύπρου και το Goethe-Institut Zypern.

13 Οκτωβρίου 2023

Comedy Queen της Sanna Lenken

Σουηδία · 2022 · Διάρκεια: 93'

*Με ελληνικούς υπότιτλους

Η ταινία ακολουθεί τη Σάσα, ένα δεκατριάχρονο κορίτσι που έχει τη φιλοδοξία να γίνει stand up κωμικός, προσπαθώντας με αυτόν τον τρόπο να θεραπεύσει τη θλίψη της.

20 Οκτωβρίου 2023

Slow dance του Christian Zetterberg

Σουηδία · 2018 · Διάρκεια: 6'

*Με ελληνικούς υπότιτλους

Κατά τη διάρκεια ενός σχολικού χορού γυμνασίου, ένα αγόρι προσπαθεί να βρει το θάρρος να μιλήσει στην πρώτη του αγάπη.

Shower boys του Christian Zetterberg

Σουηδία · 2021 · Διάρκεια: 9'

*Με ελληνικούς υπότιτλους

Μετά από έναν έντονο αγώνα προπόησης με την ομάδα, οι δωδεκάχρονοι Βίγκο και Νόελ πηγαίνουν σπίτι για να αμφισβητήσουν ο ένας τα όρια και την αρρενωπότητα του άλλου. Ένα ξαφνικό γεγονός σε ένα αθώο παιχνίδι θέτει υπό αμφισβήτηση τη φύση και τα όρια της φιλίας μεταξύ αγοριών.

Moving Forward των Liselotte Persson

και Christian Zetterberg

Σουηδία · 2020 · Διάρκεια: 11'

*Με ελληνικούς υπότιτλους

Το καλοκαίρι φτάνει στο τέλος του. Την επόμενη μέρα η Μίσα θα μετακομίσει στο εξωτερικό, ενώ η Φανί θα μείνει στη γενέτειρά της. Η Φανί παλεύει με τη ζήλια και τη μελαγχολία της γιατί η ίδια θα μείνει πίσω. Η Μίσα προσπαθεί να περάσουν όσο καλύτερα μπορούν την τελευταία τους μέρα μαζί.

Παράλληλες Δράσεις

Θέατρο Αποθήκες

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΚΟΙΝΟ

10 Δεκεμβρίου 2023

«Η εφηβική λογοτεχνία στη σκηνή»

Συζήτηση μετά την παράσταση Το τέρας έρχεται

Ομιλήτες η συγγραφέας και αναπληρώτρια καθηγήτρια Νεοελληνικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Frederick Κατερίνα Καρατάσου και ο εκπαιδευτικός και συγγραφέας Αιμίλιος Σολωμού.

21 Ιανουαρίου 2024

«Εφηβικοί εφιάλτες»

Συζήτηση μετά την παράσταση Το τέρας έρχεται

Ομιλήτες οι σκηνοθέτες της παράστασης Γιάννης Καραούλης και Ειρήνη Ανδρέου και ο κλινικός ψυχολόγος-ψυχοθεραπευτής Αχιλλέας Κουκίδης.

Maternelle του Βασίλη Δογάνη

Ελλάδα, Γαλλία · 2023 · Διάρκεια: 19'

Ο Γιάννης, ένα εξάχρονο παιδί που μόλις έφτασε στη Γαλλία από την Ελλάδα με τη μητέρα του Χριστίνα, πάει για πρώτη φορά στο γαλλικό νηπιαγωγείο. Χωρίς μέσο επικοινωνίας, βρίσκεται ξαφνικά ολομόναχος σ' έναν άγνωστο κόσμο.

Troublemaker της Olive Nwosu

Γαλλία · 2019 · Διάρκεια: 11'

*Με αγγλικούς υπότιτλους

Ένα βαριεστημένο, άτακτο νεαρό αγόρι προκαλεί προβλήματα στη μικρή πόλη του στη Νιγηρία. Ανακαλύπτει ότι οι πράξεις του έχουν συνέπειες και ότι υπάρχουν ακόμα πράγματα που δεν μπορεί να καταλάβει.

Haut les coeurs του Adrian Moyses Dullin

Γαλλία · 2021 · Διάρκεια: 15'

*Με αγγλικούς υπότιτλους

Η δεκαπεντάχρονη Κένζα και ο δεκατριάχρονος αδερφός της Μαχντί ταπεινώνουν τακτικά ο ένας τον άλλον στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με σκληρούς τρόπους. Σε ένα ταξίδι με το λεωφορείο, η Κένζα προκαλεί τον αφελή και ρομαντικό μικρό αδερφό της να δηλώσει την αγάπη του για την Τζάντα, ένα κορίτσι που αγαπά ο Μαχντί αλλά εκείνη δεν τον ξέρει. Υπό την πίεση της αδερφής του, ο Μαχντί καταλήγει να ομολογήσει.

Happytrail των Jakob Werner, Thea Sparmeier,

Pauline Cremer

Γερμανία · 2021 · Διάρκεια: 5'

*Με αγγλικούς υπότιτλους

Η τριχοφυΐα στο γυναικείο σώμα. Ένα θέμα που απασχολεί αναπόφευκτα μια γυναίκα στην αρχή της εφηβείας της, όταν φυτρώνουν οι πρώτες τρίχες. Η Φράνκα έχει πολλές τρίχες στα πόδια, στα χέρια, στην κοιλιά της – όπως πολλές γυναίκες. Η αποτρίχωση πονάει και προκαλεί άλλα προβλήματα. Υπάρχει όμως άλλη εναλλακτική αποδεκτή από την κοινότητα; Η Φράνκα μιλά για τις εμπειρίες της και την απόφασή της να αφήσει τις τρίχες του σώματός της να μεγαλώσουν.

Οι προβολές είναι ανοιχτές στο κοινό.

Ώρες προβολών: 20:00

ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΑ ΤΟΥΤΗ ΚΑΡΦΩΜΕΝΟΙ...

Η Κύπρος είναι...

του Γιώργου Νεοφύτου

από
12 Απριλίου
2024

Η Κύπρος είναι..., ένα ιδιόμορφο κυπριακό έργο, «μια ιστορική επιθεώρηση», κατά τον συγγραφέα του, που συναρθρώνει σημαντικές ψηφίδες από την κυπριακή ιστορία. Ιστορικές συγκυρίες που σημάδεψαν τις ζωές των κατοίκων του νησιού και κομβικά γεγονότα που επιδέχθηκαν πολλαπλές ερμηνείες φωτίζονται με καυστικότητα, χιούμορ και σατιρική διάθεση.

Η θεματολογία της δραματουργίας του Γιώργου Νεοφύτου συνδεόταν ανέκαθεν με την ιστορία αυτού του τόπου και τον απόχό της στο σήμερα. Εξερευνώντας τις ρίζες μας, την ταυτότητα και τη συλλογική μας μνήμη, ο λόγος του παραμένει πάντοτε επίκαιρος, ιδιαίτερα αιχμηρός και καθ' όλα πολιτικός. *Η Κύπρος είναι...* παρουσιάζεται στον ΘΟΚ σε μια μοναδική συνθήκη, δίνοντας στους θεατές της Σκηνής ΕΚΤΟΣ ΕΔΡΑΣ την ευκαιρία να καθούν στις διαδρομές του χρόνου και της ιστορίας.

Χάρη στη σκηνοθετική επιμέλεια της Πολυξένης Σάββα και της Αντωνίας Χαραλάμπους και την επινοητικότητα ενός ενιαίου συνόλου ηθοποιών, η παράσταση θα αναπτυχθεί ως σύνθεση ενός σκηνικού αφηγήματος όπου ο κορμός του θα διερευνηθεί μέσα από τον λόγο, την κίνηση και τη ζωντανή μουσική.

Σκηνοθετική επιμέλεια: Πολυξένη Σάββα - Αντωνία Χαραλάμπους

Συντελεστές και διανομή σε εξέλιξη

Μάσκα

**Το έργο κάνει ένα ταξίδι γύρω
από τον ήλιο της Κύπρου,
για να φωτίσει τα κομμάτια της ιστορίας μας
που ψάχνουν χώρο και τρόπο
για να υπάρξουν!**

Η Κύπρος είναι...

Τι είναι; Τίνος είναι; Και γιατί να είναι; Είναι! Απλώς είναι! Και εμείς ερχόμαστε με τη χαρά των μαθητών που ανοίγουν για πρώτη φορά τα βιβλία τους, για να μάθουμε μαζί με το κοινό τα «λόγια» μας ξανά απ' την αρχή! Το έργο του Γιώργου Νεοφύτου *Η Κύπρος είναι...* είναι ένα έργο που δίνει φωνή στην ιστορία τούτου του νησιού και στις φωνές που ζουν σε τούτο το νησί. Το έργο κάνει ένα ταξίδι γύρω από τον ήλιο της Κύπρου, για να φωτίσει τα κομμάτια της ιστορίας μας που ψάχνουν χώρο και τρόπο για να υπάρξουν!

Εμείς, με τη σειρά μας, δεν έχουμε τίποτε άλλο να κάνουμε απ' το να πάρουμε χαρτί και μολύβι, να φορέσουμε τα πιο άνετα ρούχα και παπούτσια μας και να αρχίσουμε να διαβάζουμε και να ξαναδιαβάζουμε, να ακούμε και να ξαναακούμε, έτσι ώστε να μπορέσουμε να πούμε αυτή την ιστορία όσο πιο δυνατά και καθαρά μπορούμε!

Θέλουμε να ακούσουμε και να μάθουμε όσο πιο πολλά μπορούμε, να τα διαγράψουμε και να τα ξαναφτιάξουμε, να τα καταλάβουμε και να τα συζητήσουμε, να θέσουμε ερωτήματα και να τα απαντήσουμε.

Αυτό ίσως αυτό να ήταν μια καλή αρχή...

Φωτογραφία: ©Δημήτρης Λούτσιος

**Το έργο ασχολείται με την ιστορία
τούτου του τόπου.
Τζι' ο τόπος εν ο άνθρωπος, λεν.
Άρα ασχολείται με την ιστορία
των ανθρώπων που υπήρξαν εδώ.**

Φωτογραφία: ©Κυριάκος Δίπλαρος

Η Κύπρος είναι...

Αντωνία Χαραλάμπους

Το έργο ασχολείται με την ιστορία τούτου του τόπου. Τζι' ο τόπος εν ο άνθρωπος, λεν. Άρα ασχολείται με την ιστορία των ανθρώπων που υπήρξαν εδώ. Απ' το 10.000 π.Χ. μέχρι σήμερα. Ένα ταξίδι τρελό, χαοτικό, βαθύ. Όπως κι η ζωή στο νησί μέσα τους αιώνες. Ένα παιχνίδι με την Ιστορία. Ή αλλιώς: μια ιστορία σφαγής. Και ένα ερειπωμένο μαζί. Επίκεντρο ο άνθρωπος. Ιστορία αγνοείται: εκδοχές αμέτρητες. Κανείς δεν μπορεί να ξέρει ακριβώς τι στ' αλήθεια συνέβη στα τόσα χρόνια, εκτός από το κόμμα, τις αθάνατες πέτρες, που ήταν/είναι ακόμα εδώ.

Η Κύπρος είναι... Και είμαι σίγουρη πως, αν βγαίναμε έξω, στους δρόμους ολοκλήρου του νησιού, σ' οποιαδήποτε εποχή, και ρωτούσαμε, καμία απάντηση απ' όσες θα παίρναμε δεν θα 'ταν ίδια με κάποια άλλη.

Ως μονάδες, τι ιστορία θέλουμε/επιλέγουμε να λέμε; Ως κοινωνία, μέχρι πού αντέχουμε να ακούσουμε; Να ρισκάρουμε επί της ουσίας, να εμπλακούμε στην πράξη. Ως ομάδα, να ψάξουμε –με προσοχή– γεγονότα, να γνωρίσουμε ανθρώπους και βιώματα από τη μία άκρη του νησιού ως την άλλη, να μυρίσουμε ατμόσφαιρες, να νιώσουμε τον παλμό των εποχών. Συνοδοιπόροι στα ρίσκα, με θάρρος να εξερευνήσουμε όρια. Να μπλέξουμε σκέψεις, απόψεις, εμπειρίες, λαούς, θρησκείες, γλώσσες, μουσικές, πολιτισμούς. Μια δυνατή βουτιά σε μίαν αρένα ιστορικο-κοινωνικο-πολιτικής αναζήτησης, μιας αναζήτησης, κατ' επέκταση, του τι/ποιοι τελικά είμαστε σήμερα. Μέσα-έξω. Στη ρίζα. Ό,τι αποτελεί κομμάτι μας να το μαζέψουμε –όσα προλάβουμε– και μαζί μ' αυτά τα λάθη, τα πάθη, τα αναπάντητα ερωτήματά μας. Και να τα παραθέσουμε, να τα μοιράσουμε στους θεατές.

Στόχος επ' ουδενί δεν είναι να μείνουμε στο τραύμα. Να παραμείνουμε στην πληγή. Στον πόνο. Έτσι κι αλλιώς, ο πόνος είναι πάντα ένας. Είναι παντού ίδιος. Δεν ξεχωρίζει χρώματα, θεούς, εδάφη. Τον ξέρουμε, χρόνια τον κουβαλάμε στο πετσί μας. Αλλά μέσω αυτού, με τις καρδιές ανοικτές, εκτεθειμένες, να εστιάσουμε στο τώρα, στο εδώ, στο από δω και πέρα. Εμείς. Να κοιτάξουμε το παρελθόν μαζί. Να κοιταχτούμε στα μάτια. Και με ευθύνη να προχωρήσουμε προς κάπου καλύτερα. Κι εκεί να συναντηθούμε ξανά. Κι αν ούτε εμείς προλάβουμε, αν αποτύχουμε πάλι, ας φροντίσουμε τουλάχιστον ζωντανή να κρατηθεί λίγη ελπίδα για κάποια επόμενη γενιά, που με τόλμη θα θελήσει.

**ΝΤΑΝΙ, ΤΟ ΘΕΜΑ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ
Ο ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ
ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ.
ΑΠΛΑ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ:
«ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΞΕΧΩΡΙΣΤΟΣ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ».**

Ο μολυβένιος στρατιώτης

του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν
σε διασκευή Άνδρης Θεοδότου

από
22 Οκτωβρίου
2023

Ο Ντάνιελ έχει τα γενέθλιά του και ο πατέρας του του κάνει δώρο έξι μολυβένια στρατιωτάκια. Ένα από αυτά τα στρατιωτάκια, όμως, δεν έχει πόδι. Ενώ το αγόρι κοιμάται, τα παιχνίδια του ξυπνούν και ο στρατιώτης με το ένα πόδι γνωρίζει μια χάρτινη μπαλαρίνα – έρωτας με την πρώτη ματιά. Κάπου εκεί, ανάμεσα στα υπόλοιπα παιχνίδια, βρίσκεται και ο αρλεκίνος, που ζηλεύει την αγάπη τους, κι έτσι τα πράγματα δυσκολεύουν. Στρατιώτης και μπαλαρίνα χωρίζονται ξαφνικά, με τον πρώτο να χάνεται στον έξω κόσμο, ακολουθώντας μια διαδρομή γεμάτη περιπέτειες, εμπόδια και δυσκολίες.

Ο μολυβένιος στρατιώτης είναι μια τρυφερή ιστορία, παλιά και αγαπημένη, που έχει περάσει από γενιά σε γενιά χωρίς να χάσει όλα εκείνα τα στοιχεία που την καθιστούν διαχρονική. Ένα έργο που μιλά στην καρδιά και στο μυαλό. Μια θαυμάσια αλληγορία για τον φθόνο, τον σεβασμό, τη διαφορετικότητα, τη δύναμη της θέλησης και την αλληλεγγύη. Για τη δύναμη που μας δίνει η αγάπη, ώστε να ξεπερνάμε τις δοκιμασίες της ζωής.

Ένα από τα πιο γνωστά παραμύθια του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν ξανασυστήνεται σε μικρούς και μεγάλους θεατές μέσα από τη θεατρική εκδοχή της Άνδρης Θεοδότου. Τη σκηνοθεσία του έργου έχει αναλάβει η Λέα Μαλένη, η οποία, μαζί με έναν θίασο ταλαντούχων ηθοποιών, φιλοδοξεί να μας παρασύρει, με γρήγορες εναλλαγές δράσης, ζωηρή κίνηση, μπόλικο χρώμα και άφθονη μουσική, στο επίμονο ταξίδι του μολυβένιου ήρωα προς την αγάπη και την ευτυχία.

Σκηνοθεσία: Λέα Μαλένη, Σκηνικά-Κοστούμια: Έλενα Κατσούρη, Μουσική-Μουσική διδασκαλία: Χρίστος Θεοδώρου, Χορογραφία-Κίνηση: Ήβη Χατζηβασιλείου, Βοηθός σκηνοθέτριες: Ιωάννα Κεραυνού

Παίζουν: Χάρης Απώνης, Λουκάς Ζήκος, Μικαέλλα Θεοδουλίδου, Μάριαν Κυπριανού, Ανδρέας Λόντου, Μαριλύ Μήλια, Γιάννης Μίνως, Ανδριανή Νεοκλέους, Ανδρέας Παράσχος

Παραστάσεις

Λευκωσία: Κεντρική Σκηνή – Αίθουσα Εύης Γαβριλίδου (και για σχολεία)

**Τι καλύτερο λοιπόν από ένα παραμύθι,
για να κουρδίσει τη φαντασία των παιδιών
και να ξεσκουριάσει
τη φαντασία των μεγάλων;**

Φωτογραφία: ©Θεοδώρα Ιακώβου

Ο μολυβένιος στρατιώτης

Λέα Μαλένη

Ένα από τα πράγματα από τα οποία κινδυνεύουν οι ενήλικες είναι η απόλυτη έλλειψη φαντασίας.

Πάντα θα έχουμε ανάγκη από αυτό το έξτρα κομμάτι της ζωής, αυτό που δεν μπορείς να εξηγήσεις, που δεν μπορείς να φωτίσεις, και το οποίο ξεμυτίζει εκεί που δεν το περιμένεις, κάνοντας τον κόσμο μαγικό. Μόνο έτσι μπορείς να αντέχεις όλα αυτά που σε χαλάνε, γιατί έτσι μπορείς να ονειρεύεσαι και να ελπίζεις. Και με αυτόν τον τρόπο αποκτά νόημα και η ζωή.

Τι καλύτερο λοιπόν από ένα παραμύθι, για να κουρδίσει τη φαντασία των παιδιών και να ξεσκουριάσει τη φαντασία των μεγάλων; Το μόνο που χρειάζεται είναι ένας μολυβένιος στρατιώτης, μια γοητευτική μπαλαρίνα, ένας μουρτζούφλης αρλεκίνος, δύο υπέροχα παιδιά, κάμποσα παιχνίδια, ένα δώρο γενεθλίων και ένα περιπετειώδες όνειρο, για να ζωντανέψει αυτή η όμορφη ιστορία αγάπης. Α, και λίγη χρυσόσκονη, για να δέσει η συνταγή!

Αποφασίσαμε να αφεθούμε στα παιχνίδια και στον μικρόκοσμό τους, και έτσι ξεκινήσαμε με πολύ ενθουσιασμό για ένα ταξίδι όλο τρέλα, χιούμορ, γέλιο, συγκίνηση και, κυρίως, αθωότητα, γιατί χωρίς αυτήν η φαντασία δεν πάει πουθενά. Με την ευχή σε λίγο καιρό να μπορέσουμε να παρασύρουμε και εσάς σε αυτόν τον υπέροχο μικρόκοσμο. Για να διατηρήσουμε τη φαντασία και το όνειρο ζωντανά, όπως και την ελπίδα για το άπιαστο.

Το διαχρονικό παραμύθι του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, διασκευασμένο για το θέατρο από την Άνδρη Θεοδότου, έρχεται από τον Οκτώβριο στη Σκηνή 018 με μπόλικη μουσική, εκπλήξεις και χρώμα, για να μας συστήσει τον *Μολυβένιο στρατιώτη* και την παρέα του!

Μια παράσταση για παιδιά και εφήβους, κατάλληλη για ενήλικες –μεσήλικες, παπούδες και γιαγιάδες–, μια συγκινητική ιστορία αγάπης μέσα από τα μάτια των παιδιών.

Ερμηνεύοντας τον χώρο

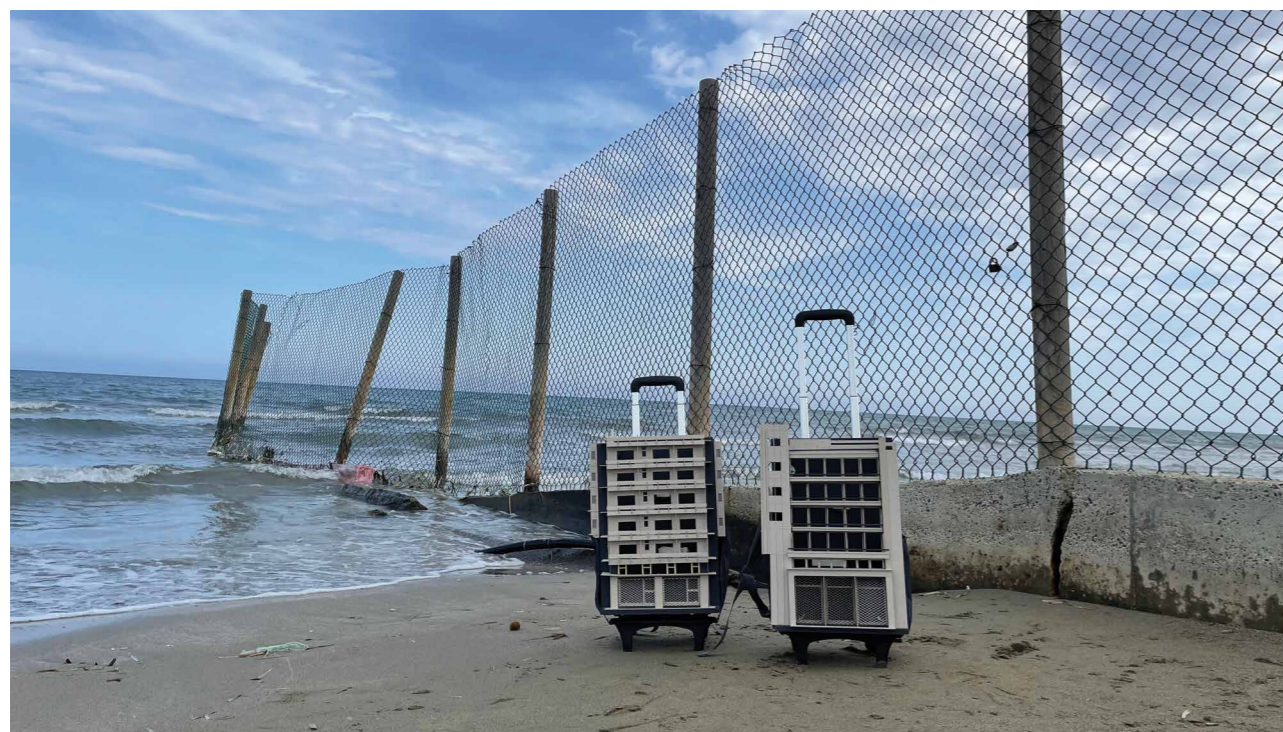
Οι καλλιτέχνες Μελίτα Κούτα και Pascal Caron μοιράζονται με τους αναγνώστες της Μάσκας τις σημειώσεις τους από την περιπατητική τους περφόρμανς, η οποία αποτέλεσε σημαντικό κομμάτι της εθνικής συμμετοχής της Κύπρου με τίτλο *Θεατές σε πόλη-φάντασμα* στη 15η έκδοση της Διεθνούς Έκθεσης Σχεδιασμού Παραστασιακών Τεχνών και Χώρου της Πράγας (PQ23).

Ένα οδοιπορικό στο χαρτί, συνοδεία φωτογραφιών, το οποίο καταγράφει την ταξιδιωτική εμπειρία των δύο περφόρμερ. Σκέψεις, παρατηρήσεις, αισθήσεις και συναισθήματα καταγράφουν τη μνήμη.

Η αφητηρία είναι η Αμμόχωστος και ο προορισμός η Πράγα. Δύο περφόρμερ με δύο μακέτες-σακίδια πλάτης, οι οποίες δημιουργήθηκαν από τη Μελίτα Κούτα και βασίστηκαν στην αρχιτεκτονική υφιστάμενων κτιρίων στην Αμμόχωστο, ξεκινούν τη διαδρομή τους κατά μήκος της νοτιοανατολικής ακτής της Κύπρου με το βλέμμα στραμμένο στην Αμμόχωστο. Το ταξίδι τους συνεχίζεται και επεκτείνεται προς την Πράγα, στον χώρο της PQ23.

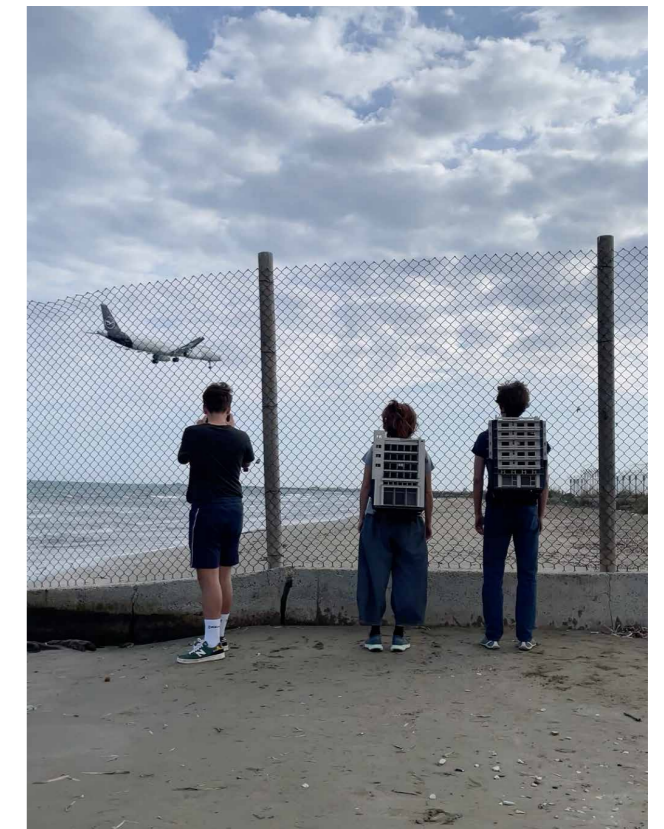
Το βίντεο της περφόρμανς προβάλλεται στην κεντρική μακέτα της εικαστικής εγκατάστασης *Θεατές σε πόλη-φάντασμα*, η οποία έλαβε το μεγάλο βραβείο Golden Triga, τη σημαντικότερη διάκριση στον χώρο του σχεδιασμού των παραστατικών τεχνών.

50

Μάρτιος 2023

Η ανατολική ακτογραμμή
Από τη Λάρνακα προς την Αμμόχωστο -
Περπατώντας κατά μήκος της παραλίας, δίπλα στο νερό.
Ατενίζουμε την ανοιχτή θάλασσα. Σχεδόν βαδίζουμε μέσα.
Ο ορίζοντας.

Μάρτιος 2023

Αεροδρόμιο Λάρνακας -
Δεν επιτρέπεται η είσοδος.
Αεροπλάνα απογειώνονται και προσγειώνονται πίσω από
έναν φράχτη.
Ένα ταξίδι. Φαντάσου. Να φεύγεις, να επιστρέφεις πίσω.
Τι παίρνεις μαζί σου; Τι αξίζει να κουβαλάς; Τι να φυλάς;
Τι παραμένει κοντά σου ό,τι κι αν συμβεί;
Κουβαλάμε το σπίτι μας τόσο όσο μας κουβαλά κι αυτό;
Ένα σπίτι, ένα κέλυφος: ένας εξωσκελετός.
Ένα σπιτικό στην πλάτη κάποιου. Ένα σαλιγκάρι.

51

PQ23: SPECTATORS IN A GHOST CITY

52

Απρίλιος 2023

Από το Κάβο Γκρέκο προς την Αγία Τριάδα -
Συνεχίζουμε να περπατάμε.

Η άμμος είναι ανακουφιστική και απαλή. Προσκαλεί το
επόμενο βήμα. Τα ίχνη του. Να ψηλαφήσει την ακτή.
Μήπως πρέπει να θάψουμε τα σπίτια μας στην άμμο;
Ο χρόνος επιβραδύνεται. Έχουμε την τάση να ξεχνάμε.

Μάιος 2023

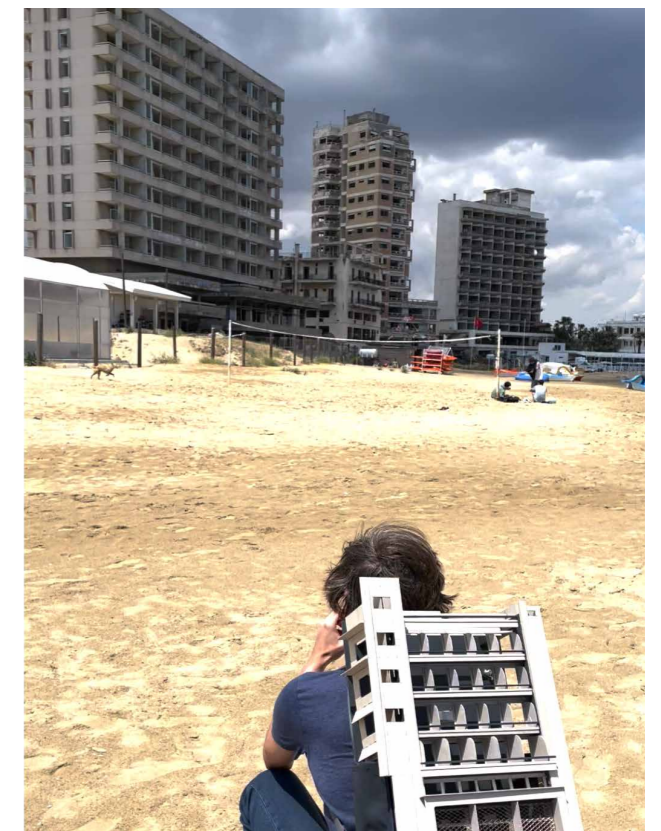
Δερύνεια -
Εντοπίζουμε έναν πύργο παρακολούθησης.
Πληρώνουμε το εισιτήριο εισόδου
για να δούμε με κιάλια,
την Αμμόκωστο από μακριά.
Η πόλη εξακολουθεί να είναι ελάχιστα ορατή,
σαν ξασπρισμένα οστά στις παρυφές της πεδιάδας.
Λιγότερο και από φάντασμα.

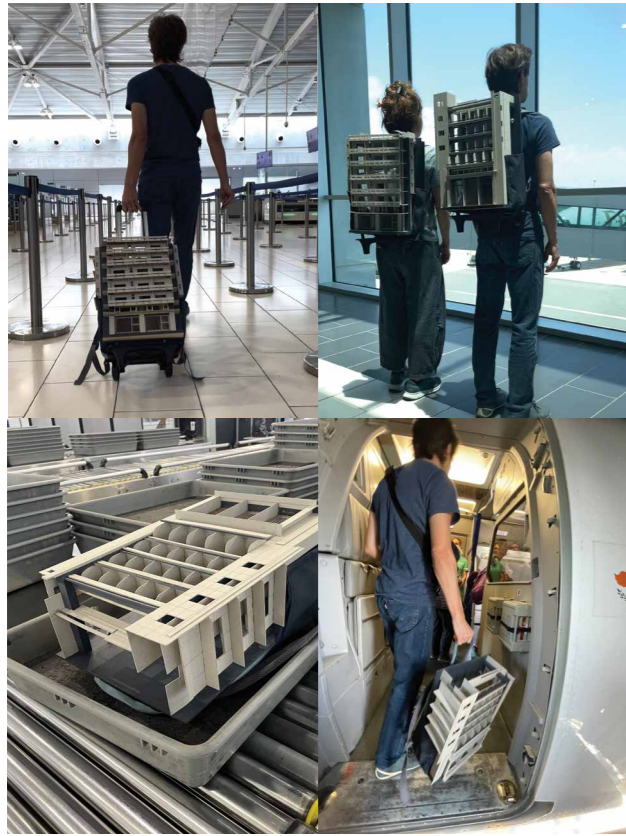
53

Μάιος 2023

Αμμόκωστος -
Το παραλιακό μέτωπο. Κοιτάζοντας την περιφραγμένη πόλη
από την άλλη πλευρά του φράχτη.
Τα μικροσκοπικά σπίτια-σακίδια μας έχουν αλλάξει κλίμακα.
Ο χώρος συρρικνώνεται. Μετατρέπονται στα πραγματικά
τσιμεντένια κτίρια.
Τα αφήνουμε πίσω, έξω από τον φράχτη, και μπαίνουμε
στην περικλειστη πόλη.
Ά-στεγοι. Βρισκόμαστε τώρα στην άλλη πλευρά του φράχτη.
Περπατώντας ανάμεσα σε τουρίστες. Αναρωτιόμαστε:
Είμαστε κι εμείς τουρίστες; Ποιος είναι ο περφόρμερ;
Ποιος δεν είναι;

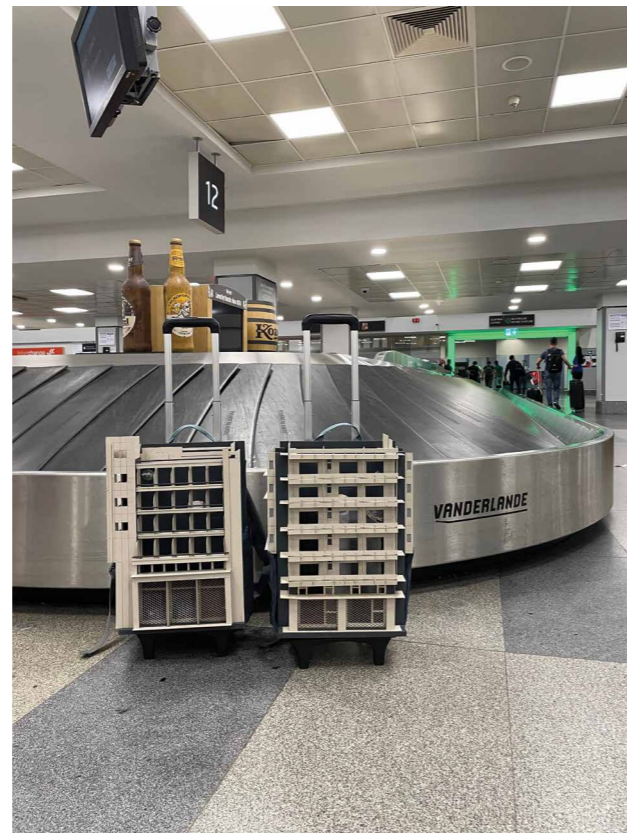
PQ23: SPECTATORS IN A GHOST CITY

54

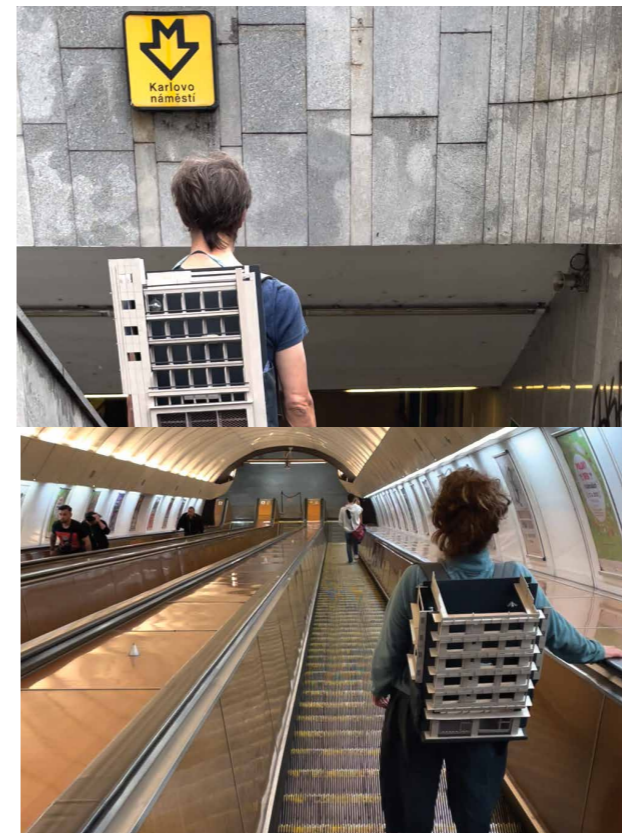
Ιούνιος 2023

Αεροδρόμιο Λάρνακας -
 Η πτήση από Λάρνακα προς Πράγα.
 Έλεγχος αποσκευών. Επιθεώρηση οικίας.
 Περισσότεροι φραγμοί και σύνορα. Διαφορετικοί φράχτες.
 Μερικοί είναι αόρατοι. Άυλοι.
 Επιτέλους, μας επιτρέπεται να ταξιδέψουμε.
 Να διασχίσουμε. Να φύγουμε.

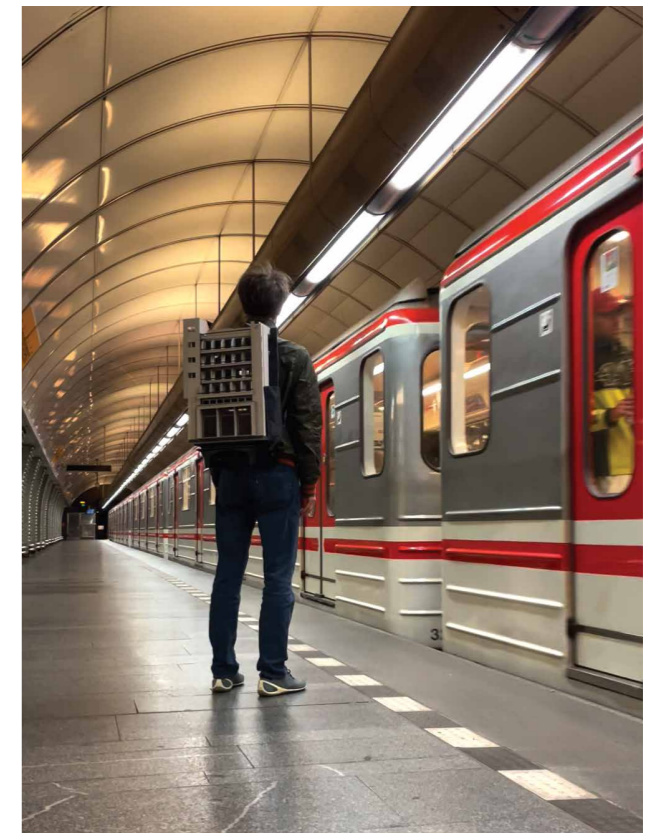
Ιούνιος 2023

Αεροδρόμιο Πράγας -
 Φτάνοντας στην Πράγα, περνάμε από τον έλεγχο
 διαβατηρίων.
 Περιμένε πίσω από την κίτρινη γραμμή.
 Δίνεται η άδεια εισόδου. Για να κάνουμε το επόμενο βήμα.
 Τα μικροσκοπικά μας σπίτια έχουν τώρα μετα-τοπιστεί.
 Είναι επισκέπτες; Μετανάστες; Πρεσβευτές;
 Κι εμείς;
 Ταυτότητες που μεταβάλλονται ξανά και ξανά.

Ιούνιος 2023

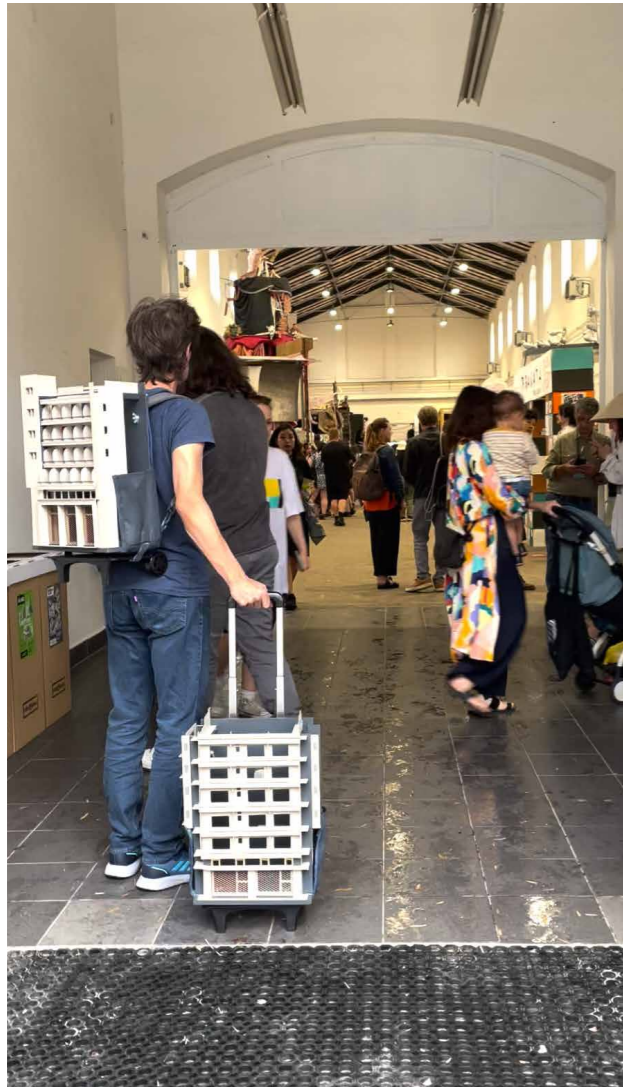
Πράγα -
 Κυκλοφορώντας μέσα στην πόλη της Πράγας.
 Το ταξίδι μας συνεχίζεται με τα πόδια, με τραμ και μετρό.
 Κοιτάζοντας την Πράγα από μέσα και απέξω.
 Από ψηλά και από χαμηλά. Μέσα-έξω.
 Φτάνουμε στο Εθνικό Θέατρο της Πράγας.
 Η καλειδοσκοπική του πρόσοψη.
 Laterna Magika.

55

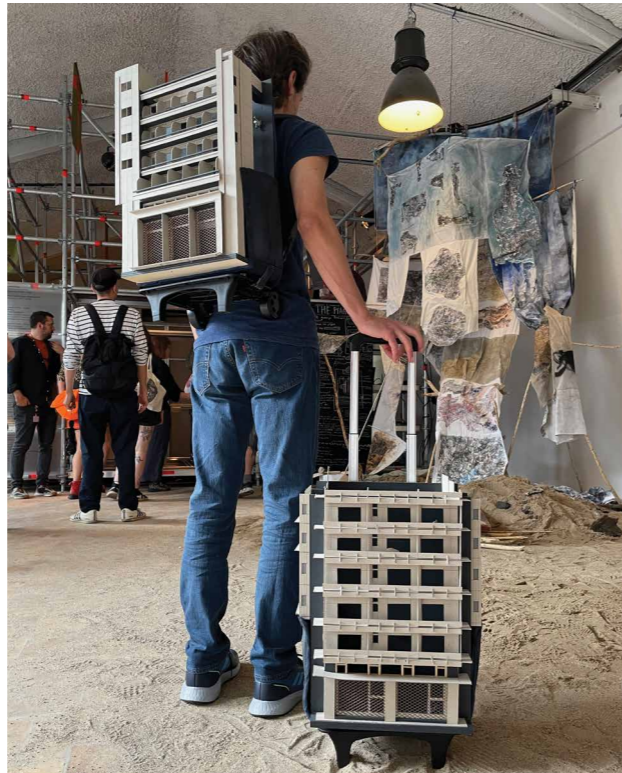
PQ23: SPECTATORS IN A GHOST CITY

56

Ιούνιος 2023

Αγορά Holešovic -
Η Διεθνής Έκθεση Σχεδιασμού Παραστατικών Τεχνών
και Χώρου της Πράγας.
Ο τελικός μας προορισμός.
Μπαίνοντας στον εκθεσιακό χώρο, τα σπίτια μας συναντούν
ένα πυκνό και ζωηρό πλήθος.
Περπατάμε ανάμεσα σε εγκαταστάσεις και επισκέπτες.
Προσπαθώντας να βρούμε τη θέση μας.
Εξακολουθεί αυτό να είναι μια περφόρμανς;

57

Ιούνιος 2023

Η Διεθνής Έκθεση Σχεδιασμού Παραστατικών Τεχνών και
Χώρου της Πράγας -
Ο εκθεσιακός χώρος της Κύπρου: Αίθουσα 13, Χώρος 2.
Επανασύνδεση.
Σαν χαμένα κομμάτια παζλ που πέφτουν στη θέση τους.
Αφήνουμε στον χώρο τα σπίτια-σακιδιά μας.
Ή μήπως θα έπρεπε να πούμε, αυτά αφήνουν εμάς;
Μέρος της πόλης/εγκατάστασης: Βρίσκονται σε γνώριμα
εδάφη; Ανήκουν εδώ; Θα είναι ασφαλή;
Θα επιστρέψουν με ασφάλεια;

*Το φωτογραφικό υλικό ανήκει στους Μελίτα Κούτα
και Pascal Caron.*

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Μια αρμαθιά κλειδιά που ξεκλειδώνουν την αλήθεια

Το καλοκαίρι του 2023 έφερε ανανεωμένο ενδιαφέρον γύρω από το ανέβασμα έργων του αρχαίου δράματος, με έντονες συζητήσεις αλλά και αντιπαραθέσεις. Οι συζητήσεις μάλλον εστιάζονται στην αναζήτηση νέων κωδίκων, που θα φέρουν το αρχαίο δράμα στο σήμερα και πιο κοντά στον σύγχρονο θεατή, και ενίοτε γίνονται με άτσαλο και σπασμωδικό τρόπο, ενώ δεν λείπουν και οι έξοχα συμπαγείς και μελετημένες προτάσεις (αν και οι απόψεις μπορεί να δίστανται και στις δύο περιπτώσεις). Ζητήσαμε ανθρώπους του χώρου, σαν μια αρμαθιά κλειδιά που ξεκλειδώνουν την αλήθεια, να μας καταθέσουν τις δικές τους σκέψεις και θέσεις γύρω από την πρόσληψη του αρχαίου δράματος σήμερα, τόσο εκ μέρους των επαγγελματιών όσο και εκ μέρους του κοινού.

58

Παρακολουθώντας την ανταλλαγή απόψεων, τόσο σε φυσικές συζητήσεις όσο και στο μπαρουτοκαπνισμένο πεδίο των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, για τις φετινές παραστάσεις στην Επίδαυρο και, πιο συγκεκριμένα, για την παραγωγή του Εθνικού Θεάτρου και του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος *Σφήκες*, σε σκηνοθεσία Λένας Κτισσοπούλου, αλλά και για την παραγωγή του Φεστιβάλ Αθηνών και Επίδαυρου *Μήδεια*, σε σκηνοθεσία Φρανκ Κάστορφ, μου ήρθε στο μυαλό ένα όνειρο που βλέπει ο Ρασκόλνικοφ στο *Έγκλημα και τιμωρία* του Ντοστογιέφσκι. Στο όνειρο του Ρασκόλνικοφ, μια ιδιόμορφη πανούκλα καταλαμβάνει όλους τους ανθρώπους, οι οποίοι αρχίζουν να πιστεύουν ότι η δική τους γνώμη είναι η μοναδική και απόλυτη αλήθεια. Φτάνουν μάλιστα σε τέτοιο σημείο, που αρχίζουν να συγκρούονται μεταξύ τους και να κατατρώνε ο ένας τον άλλο. Μέχρι που ο κόσμος καταστρέφεται εντελώς, εκτός από λίγους εκλεκτούς: μονάχα αυτοί μπορούσαν να σωθούν, καθώς ήταν «προορισμένοι να θεμελιώσουν ένα νέο ανθρώπινο γένος και μια καινούργια ζωή», όμως «κανείς δεν είχε ακούσει τα λόγια τους και τη φωνή τους».

Το πολωτικό πάθος αυτών των συζητήσεων με κάνει να διστάζω αν είναι η στιγμή κατάλληλη για μια πιο ψύχραιμη τοποθέτηση, παρ' όλα αυτά, όμως, θα το επιχειρήσω. Κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας της παραγωγής του Εθνικού Θεάτρου *Ηλέκτρα* το 2018, όπου συμμετείχα, οι παλαιότεροι και πιο έμπειροι ηθοποιοί από μένα αφηγούνταν συχνά ιστορίες για παραστάσεις που είχαν ξεσκώσει θύελλα αντιδράσεων (για παράδειγμα, οι *Πέρσες* του Γκότσεφ, οι *Βάκχες* του Λάνγκκοφ και η *Μήδεια* του Βασίλιεφ). Θυμόμουν ακόμα και όσα μας είχε αφηγηθεί η καθηγήτριά μου στη σχολή Άννα Μακράκη για το «πρώτο τσιγάρο» στην Επίδαυρο, που το άναψε η ίδια όταν ερμήνευσε τον Αγγελιοφόρο στην παράσταση του *Οιδίποδα Τυράννου* του Σοφοκλή το 1986, σε σκηνοθεσία Ρόμπερτ Στούρουα, και για την κατακραυγή που ακολούθησε. Έπρεπε, λοιπόν, συχνά να αποδιώχνω τη σκέψη «Οχ, δηλαδή εμάς τι μας περιμένει;» και να επικεντρώνομαι στον καλλιτεχνικό στόχο που είχαμε θέσει για την παράσταση. Ευτυχώς, τότε δεν βίωσα μια τέτοια πολεμική ατμόσφαιρα, το αντίθετο μάλιστα. Συνειδητοποίησα δε –πιο έντονα απ' ό,τι ως θεατής– πόσο με συγκινεί αυτό το μοναδικό γεγονός: να προσέρχονται 10.000 άτομα για να παρακολουθήσουν αρχαία τραγωδία και κωμωδία στο ίδιο θέατρο, την ίδια στιγμή.

Αρχαίο δράμα – Σύγχρονες απόψεις

Όμως αυτό το μεγάλο πλήθος, που αποτελεί το κοινό της Επίδαυρου, είναι ένα ετερόκλητο μείγμα, προφανώς πολύ μεγαλύτερο από το θεατρόφιλο κοινό που παρακολουθεί θέατρο τον χειμώνα στις αθηναϊκές σκηνές και με διαφορετικούς βαθμούς εξοικείωσης με τις σύγχρονες καλλιτεχνικές τάσεις. Περιλαμβάνει ξένους τουρίστες που έρχονται να παρακολουθήσουν μια παράσταση αρχαίας τραγωδίας σε ένα αρχαίο θέατρο, άλλους που παρακολουθούν θέατρο σποραδικά ή μόνο το καλοκαίρι, άλλους που έρχονται για την ομορφιά του ίδιου του μνημείου, μέχρι και μερικούς που βρέθηκαν εντελώς τυχαία εκεί γιατί «το ήθελε η παρέα». Ένα μεγάλο μέρος, λοιπόν, αυτού του ετερόκλητου πλήθους θεωρεί την εμπειρία παρακολούθησης μιας αρχαίας τραγωδίας ή κωμωδίας ως ένα είδος απαραίτητου βαπτίσματος, μια απαραίτητη πρακτική συνδεδεμένη με μια επινοημένη εθνο-θρησκευτική παράδοση, όπως την εννοεί ο ιστορικός Eric Hobsbawm. Επομένως, πολύ συχνά οι αντιδράσεις του κοινού δεν αφορούν μόνο το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα της παράστασης, αλλά το κατά πόσο αυτή ανταποκρίνεται στην εντύπωση (μια εντύπωση που είναι πολύ περισσότερο αποτέλεσμα του πώς αναβίωθηκε η τραγωδία στις αρχές του 20ού αιώνα) που έχουν κάποιοι για τον τρόπο που παιζόταν η τραγωδία τον 5ο αιώνα π.Χ., καθώς και ότι η διασφάλιση αυτής της αισθητικής προσέγγισης συνιστά καθήκον για τη διαφύλαξη μιας πολιτιστικής κληρονομιάς που συγκροτεί την εθνική μας ταυτότητα. Οι παρεκκλίσεις από τον ανεκτό καλλιτεχνικό πειραματισμό φτάνουν να θεωρούνται «προσβολή» ικανή «να μολύνει τα ιερά χώματα της Επίδαυρου». Εξωφρενικοί χαρακτηρισμοί με θρησκευτικές διαστάσεις, που φτάνουν ακόμα και σε απειλές, όπως είδαμε πρόσφατα, εναντίον των καλλιτεχνών. Σε κάνουν σχεδόν να αναρωτιέσαι αν σ' αλήθεια το θέατρο είναι ικανό να αποτελέσει κοινωνική απειλή. Αν σ' αλήθεια μπορεί να αλλάξει τον κόσμο προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Αν το δει κανείς αυτό από την άλλη μεριά, είναι ακόμα και ελπιδοφόρο.

Προσωπικά, αμφισβητώ αν μια παράσταση με στόχο την αναβίωση μια τραγωδίας όπως «θα έπρεπε» να παίζεται έχει πραγματικά τη δύναμη να αναδείξει τη διαχρονική ομορφιά και σοφία των κλασικών κειμένων. Αμφισβητώ κι αν ακόμα θα κατόρθωνε να οδηγήσει τέτοιο αριθμό θεατών κάθε χρόνο στην Επίδαυρο. Ως καλλιτέχνης, με αφορά μια συνομιλία με αυτά τα κείμενα και αυτόν τον μεγάλο χώρο χωρίς αισθητικές ή ιδεολογικές αγκυλώσεις. Αυτή είναι η προσωπική μου γνώμη, βέβαια, που διαμορφώνει τη δική μου επιλογή των παραστάσεων που θα παρακολουθήσω. Το Φεστιβάλ Αθηνών και Επίδαυρου φιλοξενεί παραστάσεις πολλών τάσεων. Γιατί αυτή η ποικιλομορφία δεν είναι ευτύχημα αλλά πρόβλημα;

Οι αντιδράσεις, όπως είπα και προηγουμένως, πάντα υπήρχαν. Όμως αυτό που με τρομάξε αυτό το καλοκαίρι ήταν ο θυμός που έκρυβαν. Κάποιοι θεατές θύμωναν τόσο έντονα, που το να αποχωρήσουν, ακόμα και να αποδοκιμάσουν την παράσταση, δεν τους ήταν αρκετό. Ήθελαν να τη διακόψουν. Δρούσαν όπως αυτοί στο όνειρο του Ρασκόλνικοφ, σαν η γνώμη τους για την παράσταση να ήταν η μοναδική αλήθεια και να είχαν το απόλυτο δικαίωμα να την επιβάλουν. Σε οργισμένους θεατές αναγκάστηκε –φοβισμένα σχεδόν– να ψιθυρίσω: «Συγγνώμη, εγώ θα ήθελα να παρακολουθήσω την παράσταση. Εσείς μπορείτε, αν δεν σας αρέσει, να αποχωρήσετε». Ο καθένας δικαιούται να έχει διαφορετική άποψη: αυτό είναι ένα από τα μεγαλύτερα δώρα ενός δημοκρατικού πολιτεύματος. Παρ' όλα αυτά, η αλαζονεία που κρύβει η προσπάθεια κάποιων να επιβάλουν την άποψή τους, την ώρα μάλιστα της παράστασης, ξεπερνά το συγκεκριμένο πλαίσιο. Και αυτό με τρομάζει. Ωστόσο τίποτα δεν μειώνει τη συγκίνησή μου μπροστά στην εικόνα τόσων ανθρώπων σε αυτόν τον μοναδικό χώρο, να ακούνε με προσήλωση αυτά τα πολύτιμα κείμενα...

Ελένη Μολέσκη

Ηθοποιός, Δραματουργός, Θεατροπαιδαγωγός

59

Οι συζητήσεις και οι αντιπαράθεσεις –που φούντωσαν φέτος– για τις παραστάσεις στην Επίδαυρο και, γενικότερα, για την πρόσληψη του αρχαίου δράματος δεν είναι τωρινό φαινόμενο. Δεν χρειάζεται, νομίζω, να ανατρέξει κανείς στο μακρινό παρελθόν. Αρκεί να θυμηθεί, για παράδειγμα, τη *Μήδεια* του Ανατόλι Βασίλιεφ το 2008, όπου τα γιουχαϊσματα, τα βρισίδια και τα αντικείμενα που πέταγε το κοινό στην ορχήστρα ανάγκασαν τον Ρώσο σκηνοθέτη να μη βγει καν στην υπόκλιση. Το 2008 ήταν η χρονιά που το κοινό σκανδαλίστηκε και με τον ολόγυμνο Μηνά Χατζησάββα ως Διόνυσο, ενώ παλαιότερα, το 1990, κριτικοί θεάτρου αναφέρονταν στο «μεγαλύτερο καλλιτεχνικό φιάσκο» επειδή η Αλίκη Βουγιουκλάκη υποδύθηκε την Αντιγόνη.

Είναι πολλά τα παραδείγματα. Πάρα πολλά. Το αρχαίο δράμα εξακολουθεί να ζει και να υφίσταται, προφανώς, και οι σύγχρονοι καλλιτέχνες που καταπιάνονται μαζί του πυροδοτούν αντιδράσεις. Μήπως όμως κάνουν αυτό που οφείλουν να κάνουν;

Ζούμε, φυσικά, στην εποχή που, πριν η ιστορία κρίνει ένα έργο, το κρίνουν τα πλκτρολόγια. Πλκτρολόγια που τακτικά θέλουν να μας μεταλαμπαδεύσουν τις βαθιές τους γνώσεις για το αρχαίο δράμα και να μας δηλώσουν την αγανάκτησή τους που κάποιος τόλμησε να ακουμπήσει τα ιερά έργα με τρόπο που οι ίδιοι δεν φαντάστηκαν. Συχνά μάλιστα, από την ασφάλεια του καναπέ, χρησιμοποιούνται προσβλητικοί χαρακτηρισμοί, χωρίς να είμαι σίγουρος ότι οι προθέσεις αφορούν πάντα τις καλλιτεχνικές διαφωνίες με την παράσταση.

Μερικές φορές απορώ πώς μπορεί κάποιος να βγαίνει από μια παράσταση και να έχει βγάλει ολοκληρωμένα και τελεσίδικα συμπεράσματα στο λεπτό. Πόσο μάλλον να έχει γράψει και τα σχόλιά του στο Facebook, προτού καν περάσει μισή ώρα από την υπόκλιση. Αυτό ίσως σημαίνει ότι την ώρα που έβλεπε την παράσταση έκρινε αυτομάτως και έφτιαχνε στο κεφάλι του τη διαδικτυακή του κριτική.

Κανόνες υπάρχουν, ναι. Καύσιμο της τέχνης δεν είναι όμως η αναμέτρησή της με τους κανόνες; Δεν είναι η αναθεώρησή τους και η αναπροσαρμογή τους στην εκάστοτε εποχή; Σαφώς, η ενασχόληση με αρχαία κείμενα που αναβιώνουν σε αρχαία θέατρα προϋποθέτει σεβασμό, όπως σεβασμός, κατά τη γνώμη μου, προϋποτίθεται απέναντι σε κάθε κείμενο με το οποίο καταπιανόμαστε. Το γεγονός ωστόσο ότι αποδέκτης του κειμένου είναι ένα σημερινό κοινό δεν είναι μια παράμετρος που μπορεί να αγνοείται. Η τόλμη οφείλει να συνεπάγεται τη δημιουργία.

Μπροστά κι απ' το δικό μου πλκτρολόγιο λοιπόν κι εγώ, σπκώνω αυτή τη στιγμή το κεφάλι μου στον θολό από τις πυρκαγιές ουρανό της Αθήνας, κοιτώ προς την Ακρόπολη και καλώ τους θεούς να ηρεμήσουν τους πολίτες από την καλλιτεχνική καλοκαιριότητα αγανάκτηση. Ο κόσμος μας καίγεται – κυριολεκτικά. «Σκουπίδια» στην Επίδαυρο θα υπάρξουν μάλλον κι άλλα. Ας ευχηθούμε να υπάρχουμε κι εμείς.

Κώστας Σιλβέστρος
Ηθοποιός-Σκηνοθέτης

Αρχαίο δράμα – Σύγχρονες απόψεις

Η στροφή των σύγχρονων καλλιτεχνών προς το αρχαίο δράμα στην παγκόσμια θεατρική σκηνή, ειδικά από το 1980 και μετά, είναι συνυφασμένη με την εξέλιξη του σύγχρονου θεάτρου, καθώς χαρακτηρίστηκε από θεατρικές καινοτομίες και από την ενσωμάτωση μιας ποικιλίας σύγχρονων αισθητικών κινημάτων στην επανεφεύρεση του αρχαίου αυτού είδους. Παράλληλα, αυτό το ενδιαφέρον για το αρχαίο δράμα σηματοδότησε μια ουσιαστική επανασύνδεση ανάμεσα στην τέχνη του θεάτρου και σε τρέχοντα κοινωνικά θέματα, που συνεχίζει να ενεργοποιεί τους καλλιτέχνες μέχρι τις μέρες μας, όπως για παράδειγμα στην περίπτωση του *Antigone in the Amazon* (2023) του Εθνικού Θεάτρου της Γάνδης. Αυτή η σύνδεση ανάμεσα στην πολιτική ζωή και στο θέατρο δεν είναι βέβαια εφεύρεση του σήμερα, αλλά εγγενές χαρακτηριστικό του αρχαίου δράματος ως βασικού ιδεολογικού βραχίονα της κλασικής αρχαιότητας.

Σύμφωνα με τον Vidal-Naquet, η δύναμη με την οποία η τραγωδία διαπερνά ιστορικές περιόδους απορρέει από το γεγονός ότι επιδέχεται πολλαπλές ερμηνείες, ενώ η Hall αναφέρεται στην αμφίδρομη σχέση ανάμεσα στο πρωτότυπο κείμενο και στην πρόσληψή του, βάσει της οποίας η εκτίμησή μας για τα αρχαία κείμενα επαναπροσδιορίζεται όταν εξερευνήσουμε τη μετέπειτα ζωή τους, δηλαδή τη σημασία τους για κουλτούρες και εποχές πολύ μακρινές από την κουλτούρα που τα δημιούργησε.

Αδύνατον να γνωρίζουμε πώς ανέβαινε το αρχαίο δράμα τον 5ο π.Χ. αιώνα. Τα ιστορικά ή αρχαιολογικά τεκμήρια για τη μορφή της παράστασης έχουν σχεδόν ολοκληρωτικά καθεί. Αλλά η δύναμη λειτουργία του ως πολιτικού θεάτρου είναι ίσως το μόνο χαρακτηριστικό του που διήρκεσε στον χρόνο.

Ποιο είναι όμως το κλειδί για μια επιτυχημένη παράσταση; Στην πραγματικότητα, τα εργαλεία που ξεκλειδώνουν το αρχαίο δράμα είναι άπιαστα, αόρατα, πρέπει να εφευρίσκονται κάθε φορά απ' την αρχή. Η ετερότητα του αρχαίου δράματος είναι κάτι μοναδικό στη δυτική θεατρική μας παράδοση. Είναι χρήσιμο για τους καλλιτέχνες του θεάτρου να μπορούν να αντλήσουν στοιχεία από παραδοσιακές φόρμες και τρόπους έκφρασης του

παρελθόντος, ειδικά όταν το κείμενο προέρχεται από μια περίοδο πριν από τη νεωτερικότητα, όταν τα εργαλεία του ρεαλισμού δεν αρκούν, όταν το εύρος του έργου απαιτεί την εμπλοκή μιας ποικιλίας καλλιτεχνικών πεδίων και πρακτικών. Σε τέτοιες περιπτώσεις η ύπαρξη ενός πολιτισμικού πλαισίου που συνδέεται με το έργο μεν, αλλά είναι ανεξάρτητο από αυτό, είναι τουλάχιστον μια αφετηρία. Στο αρχαίο δράμα δεν υπάρχει αυτή η αφετηρία. Σε άλλα είδη θεάτρου ένα ολόκληρο σύστημα από πολιτισμικούς παράγοντες και εκφραστικούς κώδικες είναι διαθέσιμο στον καλλιτέχνη για να δημιουργήσει ένα έργο που θα βρει τη θέση σε μια ιστορική συνέχεια αισθητικής, πολιτικής και κουλτούρας. Αλλά στο αρχαίο δράμα, σε αυτό το αγαπημένο, οικουμενικά δημοφιλές και «σεβάσιμο» είδος, δεν υπάρχει συνταγή, η «παράδοση» πρέπει να εφευρίσκεται για κάθε εποχή εκ νέου και να αποδομείται με τη σειρά της από την επόμενη γενιά. Πρέπει κάθε φορά, σε κάθε ιστορική στιγμή, να αρχίζουμε από το μηδέν. Ίσως αυτό το κάνει τόσο ελκυστικό.

Η επίγνωση της πολιτικής του βαρύτητας και της ιδεολογικής του πολυπλοκότητας μπορεί ίσως να αποτελέσει αφετηρία για εμάς σήμερα. Ίσως η θεατρική αποτύπωση των δυνάμεων που καθορίζουν τις ζωές μας ως κοινωνικών όντων να είναι ένας άλλος τρόπος αυθεντικής έκφρασης που καλύπτει, ως ένα σημείο, την έλλειψη μιας αδιάκοπης θεατρικής παράδοσης. Η ικανότητα του θεάτρου να ενεργοποιεί τη συλλογική ταυτότητα είναι ανυπέροχη. Παράλληλα, η βαθιά κατανόηση των πολιτικών και φιλοσοφικών συγκρούσεων που περιέχει ένα έργο, αλλά και το πώς αυτές εκφράζονται μέσα από την ίδια τη δομή του έργου και τα επιμέρους στοιχεία του, όπως ο χορός, μπορούν να δώσουν ώθηση και ουσία σε μια σύγχρονη παράσταση.

Ίσως η ατέρμονη συζήτηση για το τι επιτρέπεται στο αρχαίο δράμα να είναι κι αυτή ένα σημαντικό μέρος της πολιτιστικής του κληρονομιάς, γιατί μας αναγκάζει κάθε καλοκαίρι να ξαναθυμηθούμε τη σχέση ανάμεσα στην τέχνη και στην κοινωνία.

Μαγδαλένα Ζήρα
Σκηνοθέτις, Ακαδημαϊκός

Σε αυτή τη σύντομη τοποθέτηση θα σταθώ σε δύο από τα βασικότερα ζητήματα που εγείρει η συζήτηση για το αρχαίο δράμα και τη σκηνική του ερμηνεία.

Το πρώτο είναι το ζήτημα των θεάτρων και της «ιερότητας» τους (ειδικά σε σχέση με όσα συζητούνται για τα αρχαία αμφιθέατρα και, ειδικότερα, για την Επίδαυρο). «Ιερότητα» που συνδέεται, για όσους την επικαλούνται, με μια απαίτηση για κάποιου είδους ξεχωριστή διαχείριση του χώρου, έναν «προσέκοντα» σεβασμό. Πιστεύω ότι ο θεατρικός χώρος είναι γενικά και όχι ειδικά «ιερός». Με αυτό εννοώ ότι κάθε χώρος όπου συντελείται η θεατρική πράξη πρέπει να αντιμετωπίζεται με σεβασμό, ταπεινότητα και συνείδηση της μαγικής λειτουργίας του, είτε αυτός είναι ένα μικρό πρόχειρο πατάρι που στήθηκε στην πλατεία ενός χωριού, είτε το κορυφαίο θέατρο της αρχαίας Ελλάδας. Γιατί και στο πατάρι και στην αρχαία ορχήστρα συντελείται μια ιερή μεταμόρφωση που σηματοδοτεί και συμπυκνώνει την ουσία της θεατρικής πράξης: τη διπλή συνάντηση με το γήινο και το υπερβατικό, την ιεροτελεστία που στόχο έχει να φέρει σε επαφή τον άνθρωπο με τον άνθρωπο και τον άνθρωπο με το πνεύμα. Δεν αντιλαμβάνομαι την απαίτηση για ειδική διαχείριση των αμφιθεάτρων, εάν αυτή η διαχείριση συνδέεται με μια **κακώς εννοούμενη παράδοση**, κάτι σαν «**μην εγγίζετε τα ιερά και τα όσια της σκηνικής τέχνης**». Μια τέτοιου είδους παράδοση, που δεν παραδίδει για την εξέλιξη, αλλά οδηγεί σε στασιμότητα, είναι προβληματική και αντίθετη –τουλάχιστον για τον δυτικό πολιτισμό– με την έννοια της εξέλιξης της τέχνης. Φυσικά, όπως κάθε χώρος όπου συντελείται η θεατρική πράξη, έτσι και το αμφιθέατρο έχει και επιβάλλει τους δικούς του κανόνες. Εν προκειμένω, κανόνες αυστηρούς, απαιτητικούς, σκληρούς, τους οποίους κάθε δημιουργός οφείλει να αντιληφθεί.

Το δεύτερο ζήτημα είναι το ίδιο το κείμενο. Το αρχαίο δράμα είναι ένα από τα πιο δύσκολα είδη της δραματολογίας, με βαθιά, πυκνά, περίπλοκα και δυσεπίλυτα ερωτήματα προς απάντηση. Αποτυπώνει μια κορυφαία στιγμή της ανθρώπινης ιστορίας και του πνεύματος και διαχειρίζεται τα πιο μεγάλα θέματα της ζωής. Έχει, παράλληλα, τη μεταμορφωτική ικανότητα να συνομιλεί και να προσαρμόζεται στην εποχή και στην κοινωνία με την οποία συνδέεται. Τα παραπάνω οδηγούν σε δύο αδιαμφισβήτητα συμπεράσματα: 1. Το αρχαίο δράμα **δεν εξαντλείται ερμηνευτικά και, προφανώς, δεν έχει μόνο μία ορθή ερμηνεία.** 2. Το αρχαίο δράμα **απαιτεί εξειδικευμένη προπαιδεία, πολύχρονη προετοιμασία, βαθιά πνευματική και σωματική επένδυση** και την αποδοχή ότι στη μάχη της ερμηνείας του ο δημιουργός είναι εκ των προτέρων «σε μειονεκτική θέση». Όμως αυτό το ανεξάντλητο των ερμηνειών του είναι την ίδια στιγμή βάση και λύτρωση. Με δεδομένο ότι η συνομιλία με τα μέγιστα αυτά επιτεύγματα δεν μπορεί παρά να φωτίζει κάθε φορά ένα μόνο μέρος της αλήθειας τους, το ζητούμενο είναι να τα προσεγγίζει κάποιος με ανοικτό πνεύμα και όχι με προαπαιτούμενα και στεγανά. Και σε αυτό το «κάποιος» συμπεριλαμβάνεται τόσο ο δημιουργός όσο και ο θεατής. Μόνο με μια τέτοια προσέγγιση μπορεί να υπάρξει ουσιαστική συνομιλία με τα κείμενα, και σε αυτή τη διαδικασία **είναι αποδεκτές όλες οι απόπειρες, ακόμα και όσες αρχικά μοιάζουν ακραίες.** Εξάλλου φτάνει κανείς να γνωρίζει την ιστορία του θεάτρου για να δει πως η ίδια η παραστασιολογία έχει αποδείξει ότι προτάσεις που έμοιαζαν μη αποδεκτές –αλλά στηρίζονταν στις προϋποθέσεις που ανέφερα πιο πάνω– δημιούργησαν στη συνέχεια παράδοση ή, τουλάχιστον, την αφορμή για την εξέλιξη της ερμηνείας του αρχαίου δράματος.

Σάββας Κυριακίδης

Θεατρολόγος, Καλλιτεχνικός Διευθυντής ΘΟΚ

Αρχαίο δράμα – Σύγχρονες απόψεις

Στο ελληνικό λεξιλόγιο συναντούμε δύο θεατρικές λέξεις τις οποίες ο πρακτικός του θεάτρου, και δη εκείνος που ασχολείται με την αρχαία ελληνική τραγωδία, καλείται να **ερμηνεύσει**, για να τις προσδιορίσει κατά πρώτο λόγο σε θεωρητικό επίπεδο και κατά δεύτερο σε πρακτικό (που είναι και το πιο σημαντικό στη θεατρική πράξη). Πρόκειται για τις λέξεις *δράμα* και *τραγωδία*. Κατ' επέκταση, πρόκειται για τον δραματικό και τον τραγικό ήρωα. Σίγουρα, διαφορετικά στοιχεία πρέπει να αποκωδικοποιηθούν για την **υποκριτική ερμηνεία** ενός δραματικού ήρωα και διαφορετικά για την ερμηνεία ενός τραγικού ήρωα.

Κατά την άποψή μου, η διαλεκτική που αναπτύσσει ο δραματικός ήρωας είναι μια **διαλεκτική καθημερινότητας**: κλαίω, γελώ, έχω ή δεν έχω να φάω, ερωτεύομαι, απογοητεύομαι, βρίσκομαι απέναντι από διλήμματα και πρέπει να αποφασίσω κτλ. Δηλαδή ο άνθρωπος στο επίκεντρο του κόσμου μιας **υποκειμενικής** συμβατικής, πρακτικής καθημερινότητας, περιστοιχισμένος από τα «απλά» προβλήματα που πηγάζουν από την καθημερινότητα της ζωής.

Αντίθετα, η διαλεκτική του τραγικού ήρωα είναι μια **συμπαντική διαλεκτική**: τα ερωτήματα έχουν να κάνουν με μεγάλες αξίες που πηγάζουν και εκπορεύονται από τα σκοτεινά βάθη της ανθρώπινης υπόστασης. Είναι ερωτήματα που ανήκουν σε σφαίρες πέραν της καθημερινότητας, που εμπεριέχουν την ικανότητα όχι μιας συμβατικής γνώσης, αλλά μιας γνώσης «θεϊκής». Ο άνθρωπος στο επίκεντρο του κόσμου μιας πνευματικής έκστασης, περιτοχισμένος από τα προβλήματα που πηγάζουν από τον θάνατο και πέρα από τον θάνατο.

Ποιο είναι, λοιπόν, εκείνο το σημαντικό στοιχείο που προσδιορίζει τον τραγικό ήρωα και ταυτόχρονα τον διαχωρίζει από τον δραματικό; Η απάντηση, πιστεύω, είναι μία και πολύ σύντομη: **η απόλυτη γνώση του θανάτου του.** Όχι της ρητορικής γνώσης πως «κάποτε όλοι θα πεθάνουμε», αλλά της υπαρκτικής και άμεσης γνώσης ότι θα πεθάνει σε λίγες ώρες ή μέρες γιατί είναι **καταραμένος.** Όταν το «μικρόβιο» της **ύβρεως**, που ήδη έχει διαπραχθεί στο παρελθόν (ή εκείνη τη στιγμή) και βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση, αφυπνιστεί από κάποια συγκεκριμένη αιτία, ο άνθρωπος μετατρέπεται σε τραγικό ήρωα ή, καλύτερα, σε ένα τραγικό σύμβολο. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, ο τραγικός ήρωας (και όχι ο δραματικός) εξακοντίζεται στο **μεταίχιμο** δύο κόσμων:

του υποκειμενικού και του αντικειμενικού. Του κόσμου του σύμπαντος, του απείρου, του χάους, του θεού. Ο καθένας τον βαφτίζει και διαφορετικά, σύμφωνα με τις πεποιθήσεις του. Και ακριβώς αυτό είναι και το σημείο απ' όπου ο τραγικός ήρωας (σύμβολο) ξεκινά την τραγωδία, το έργο. Το τι θα επακολουθήσει δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα επικήδειο τελετουργικό του οποίου τα νήματα κινεί ο τραγικός ήρωας, σε μια ορχήστρα που δεν είναι παρά ένας ανοικτός τάφος που χάσκει, προδρομικά, με ανοικτές αγκάλες για να τον δεχτεί. Στην τραγωδία δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι όλοι οι τραγικοί ήρωες πεθαίνουν βιολογικά ή πνευματικά, όπως ο Οιδίπოდας στην ομώνυμη τραγωδία.

Το μεγάλο ζήτημα με το οποίο έρχεται αντιμέτωπος ο πρακτικός του θεάτρου (ηθοποιός/σκηνοθέτης) είναι το **πώς υποκρίνεται ή σκηνοθετείται ο τραγικός ήρωας** και, κατ' επέκταση, **μια τραγωδία**, χωρίς να πέσουμε στη μεγάλη παγίδα της **δραματικής** υπόκρισης και, εντέλει, **σε μια παράσταση δράματος.**

Δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια βλέπουμε δραματικές και όχι τραγικές παραστάσεις, οι οποίες πάσχουν από έλλειψη τραγικότητας, από έλλειψη μεγεθών (μεταφραστικά, σκηνογραφικά, ενδυματολογικά, μουσικά, υποκριτικά), και γενικά παραστάσεις που μικραίνουν την τραγωδία στο επίπεδο του δράματος. Άλλο πράγμα το **δράμα**, άλλο πράγμα η **τραγωδία**. Και είναι επικίνδυνο αυτό, κατά τη γνώμη μου, γιατί διδάσκουν τις νέες γενιές λανθασμένα.

Τα πιο πάνω, πάλι κατά τη γνώμη μου, ισχύουν σε μέγιστο βαθμό για τον αδικημένο Αισχύλο, ελαφρώς λιγότερο για τον Σοφοκλή και καθόλου για τον Ευριπίδη, στον οποίο μπορώ να δεχτώ τα πάντα σε μια παράσταση, εφόσον –όχι τυχαία, αλλά επίτηδες– απομυθοποίησε την τραγωδία. Ξεκινούμε με τη μεγάλη τραγικότητα του Αισχύλου, πηγαινουμε στη ζοφερή τραγικότητα του Σοφοκλή και καταλήγουμε στη «δημοσιογραφική δραματικότητα» του Ευριπίδη.

«Όχι τυχαία, αλλά επίτηδες» και «δημοσιογραφική δραματικότητα» του Ευριπίδη: έχω τους λόγους και τις απόψεις μου γι' αυτό το φαινόμενο, κάτι που όμως αποτελεί ξεχωριστό και μεγάλο κεφάλαιο και δεν είναι θέμα του παρόντος σημειώματος.

Βαρνάβας Κυριαζής

Ηθοποιός-Σκηνοθέτης

Υπεράνθρωπη παρουσία

Θα επικεντρωθώ μόνο σε ένα από τα στοιχεία που απουσίαζαν από μια τέτοια ψυχική, σωματική και πνευματική κατάσταση, και εννών την τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι ήρωες του αρχαίου δράματος.

Σημαντικό στοιχείο που απουσίαζε από τις πλείστες παραστάσεις αρχαίου δράματος των τελευταίων χρόνων: η τραγική κατάσταση την οποία βιώνει ο ήρωας/ηθοποιός κατά τη διάρκεια μιας παράστασης αρχαίου δράματος και τον κάνει να αισθάνεται ότι τα εσωτερικά όρια της ύπαρξής του και του εγώ του έχουν ξεπεραστεί κατά πολύ. Και εξηγώ: Νιώθει ο ήρωας/ηθοποιός ότι ψυχοσωματικά βρίσκεται αντιμέτωπος με συγκεκριμένες δυνάμεις που ξεπερνούν τις δικές του, ανώτερες και δυνατότερες. Αυτή λοιπόν η αίσθηση, η οποία προκύπτει είτε από εσωτερική τραγική διαμάχη του ήρωα/ηθοποιού είτε από κάποιο χτύπημα το οποίο έρχεται απέξω και προκαλείται από τη μοίρα ή τους θεούς, απουσίαζε αισθητά σε πολύ μεγάλο βαθμό από τις παραστάσεις (δηλαδή δεν υποστηριζόταν από τη σκηνοθετική ανάγνωση και προσέγγιση της τραγωδίας και την υποκριτική της απόδοση). Δεν υπήρχε καμία απολύτως αίσθηση αυτής της ισχυρής υπεράνθρωπης παρουσίας, αυτής της ανεξάρτητης δύναμης ότι κάποιος ή κάτι ακολουθεί και οδηγεί τον ήρωα/ηθοποιό στην πραγματοποίηση της τραγικής δράσης και στην ουσιαστική απόδοση του τραγικού κειμένου. Αν υπήρχε αυτό το μεταφυσικό, θεοκρατικό και καθόλου ρεαλιστικό στοιχείο, τότε ίσως οι παραστάσεις που παρακολουθήσαμε θα μπορούσαν να ενδυναμώσουν την ουσιαστική επικοινωνία με το κοινό (δηλαδή την ταύτιση του κοινού με τα πάθη του ήρωα και, τέλος, την αίσθηση της κάθαρσης) και να εκφράσουν σε επίπεδο αισθητικής, σκηνοθετικής προσέγγισης και υποκριτικής απόδοσης τη μέγιστη σημασία της σημερινής παρουσίας του αρχαίου δράματος ως φάρου που δείχνει τον δρόμο για το θέατρο του μέλλοντος.

ΥΓ.: Ο ηθοποιός είναι αναγκαίο να μπορεί, με τη βοήθεια του σκηνοθέτη, να δημιουργήσει στη φαντασία του και να μπορεί επίσης να επικαλείται αυτό το δεύτερο εγώ που τον επιβλέπει, αυτή την υπεράνθρωπη παρουσία που τον ακολουθεί και τον οδηγεί κατά τη διάρκεια της παράστασης, για να μπορέσει να ερμηνεύσει, να μεταδώσει αλλά κυρίως να επικοινωνήσει με το κοινό το τραγικό κείμενο. Αν το κάνει αυτό ο ηθοποιός, τότε αβίαστα, χωρίς καν να υπερβάλει σε κινήσεις, δράσεις και ομιλία, θα μπορέσει να γοητεύσει το κοινό με τη συμπυκνωμένη σκηνική του συμπεριφορά. Η παραμικρή δράση ή κίνηση του ηθοποιού θα ερμηνεύεται σε βάθος, περιέχοντας και εκπέμποντας ένα είδος συμπαντικής ουσίας και διάστασης. Και αυτό το στοιχείο δεν υπήρχε, δυστυχώς, στις πλείστες παραστάσεις που παρακολουθήσαμε τον τελευταίο καιρό στις θεατρικές μας σκηνές.

Νεοκλής Νεοκλέους
Ηθοποιός-Σκηνοθέτης

Αρχαίο δράμα – Σύγχρονες απόψεις

Προσδοκία

Ως είδος επικοινωνίας, το κλειδί σε όλη αυτή την ανταλλαγή που συμβαίνει ανάμεσα στη σκηνή και στον θεατή –ειδικά στο αρχαίο δράμα– είναι ίσως η προσδοκία. Με τι είδους προσδοκίες προσέρχεται σε μια παράσταση ο θεατής; Με ποιες προσδοκίες αποφασίζει το ανέβασμα μιας παράστασης αρχαίου δράματος ο παραγωγός, ο σκηνοθέτης, και με ποιες προσδοκίες επικοινωνίας συμμετέχει ο σκηνογράφος, ο μουσικός, ο χορογράφος; Με ποιες προσδοκίες επίτευξης στόχων για τους ίδιους και για το τι θέλουν να επικοινωνήσουν στο κοινό; Και ποιες παράμετροι περιορίζουν ή δεν περιορίζουν αυτές τις προσδοκίες; Θα 'πρεπε ή δεν θα 'πρεπε να περιορίζονται; Υπάρχει τελικά κάποιο πλαίσιο εντός του οποίου οφείλει να παραμείνει ο δημιουργός, ειδικά στο συγκεκριμένο είδος; Και πώς το εννοούμε αυτό το πλαίσιο; Γιατί πρέπει ή δεν πρέπει να υπάρχει; Έχουν απαντηθεί αυτά τα ερωτήματα κατά την πορεία της διαδικασίας; Διότι καθορίζουν την αντίδραση σε μια παράσταση. Οι προσδοκίες του δημιουργού συζητούνται αναπόφευκτα στους κόλπους της δημιουργικής ομάδας. Γίνεται όμως το ίδιο με τις προσδοκίες του κοινού, αυτών που θα εισπράξουν όσα λαμβάνουν χώρα στη σκηνή; Υπάρχει προετοιμασία για τις προσδοκίες του κοινού, ώστε να γνωρίζει τι να περιμένει να δει; Η προσδοκία πίσω από την επικοινωνία στην τέχνη επηρεάζει πομπό και δέκτη, και πρέπει και οι δύο να είναι σε θέση να ανταλλάξουν θέσεις σε κάποιο στάδιο της προετοιμασίας, να ακούσουν και να «πουν», ώστε η πολυπόθητη επικοινωνία στην παράσταση να γίνει ελεύθερα, χωρίς βαρίδια.

Πώς επικοινωνούμε σήμερα στο σύγχρονο κοινό αυτό που ανέβηκε αμέτρητες φορές και γράφτηκε πριν από χιλιάδες χρόνια από έναν συγγραφέα που προσδοκούσε να επικοινωνήσει κάτι πολύ συγκεκριμένο στο κοινό του; Τι σημασία έχει η πρόθεση του συγγραφέα σήμερα και πώς αυτή φωτίζει τις επιλογές των συντελεστών της παράστασης ή πώς αγνοείται με τρόπο ώστε από κάποιους να θεωρείται ύβρις; Και είναι όντως;

Πώς προσέρχεται το κοινό στο θέατρο για να δει και να ακούσει αρχαίο δράμα; Αναμένει να νιώσει το δέος που προκαλεί και μόνο στο άκουσμά της η ίδια η φράση; Ή αναμένει κάποια καινούργια προσέγγιση που θα προκαλέσει τον σπινθήρα του ενδιαφέροντος με τρόπο που μπορεί να φτάσει ακόμα και στα άκρα; Πώς έχουμε διαμορφώσει την προσδοκία του με την επικοινωνία πριν από τη μέρα της παράστασης;

Πρόθεση και προσδοκία

Για ποιο λόγο επιλέγεται ένα έργο αρχαίου δράματος; Επειδή εμπνέει στον σκηνοθέτη τον τρόπο που θα το αποδώσει σήμερα; Ή επειδή μπορεί να θεωρηθεί εφαλτήριο για να δημιουργηθεί ένα νέο πεδίο προκλήσεων, αφήνοντας πίσω το κείμενο και χρησιμοποιώντας το απλώς ως αφετηρία; Πιστεύω πως όταν ο θεατής προσέρχεται στο θέατρο με ξεκαθαρισμένη την πρόθεση του σκηνοθέτη και της δημιουργικής ομάδας ως προς τα παραπάνω ερωτήματα, τότε μπορεί να προσλάβει και να απολαύσει αυτό που γίνεται στη σκηνή, να το κρίνει απελευθερωμένος από πλαίσια και προκαταλήψεις που αφορούν το «κλασικό» ή το «αιρετικό» ανέβασμα, τα «πρέπει» ή «δεν πρέπει», τον «σεβασμό» ή όχι προς το κείμενο και τον συγγραφέα, το αν είναι ή δεν είναι τραγωδία αυτό ή το άλλο.

Ιδιαίτερα ελπιδοφόρο γεγονός παραμένει πως οι συζητήσεις στη δημόσια σφαίρα αναφορικά με τις παραστάσεις αρχαίου δράματος φουντώνουν –πράγμα που δεν συνέβαινε για αρκετά χρόνια–, και μάλιστα με τρόπο ιδιαίτερα ενδιαφέροντα και σίγουρα εποικοδομητικό για την εξέλιξη της συλλογικής σκέψης και την εξέταση των προθέσεων γύρω από το ανέβασμά τους.

Μαρίνα Μαλένη

Τα νέα του ΘΟΚ

“Hybrid Residency” (6-17.11.2023) της ευρωπαϊκής πλατφόρμας θεάτρου Theatre in Palm | Ανακοίνωση συμμετεχόντων

Το κονσόρτσιουμ της ευρωπαϊκής πλατφόρμας θεάτρου Theatre in Palm επέλεξε όσες και όσους θα παρακολουθήσουν το “Hybrid Residency” –θα πραγματοποιηθεί από τις 6 έως τις 17 Νοεμβρίου 2023–, εκπροσωπώντας τις 12 χώρες που συμμετέχουν στην πλατφόρμα. Από πλευράς ΘΟΚ, την ομάδα θα απαρτίζουν οι ακόλουθοι ανερχόμενοι καλλιτέχνες, οι οποίοι τη δεύτερη βδομάδα θα ταξιδέψουν σε δύο ομάδες σε Βουλγαρία και Ρουμανία για να συνεργαστούν εκεί με τους συμμετέχοντες των άλλων χωρών. Αλφαβητικά οι συμμετέχοντες: Άννα Κάλβαρη (Δραματουργός), Γιώργος Λίζος Παπακυριακού (Ηθοποιός), Διώνη Γκέιστ (Φοιτήτρια Δραματικής Σχολής), Ιφιγένεια Αβράμ (Σκηνογράφος, Ηθοποιός), Κυριάκος Κώστα (Συνθέτης, Πιανίστας, Εκπαιδευτικός), Μαρία Παπαγεωργίου (Χορεύτρια), Μαριάννα Σάββα (Φοιτήτρια Δραματικής Σχολής, Μουσικός), Ραφαέλλα Νεοφύτου (Ηθοποιός), Σοφία Ιωάννου (Ηθοποιός, Μουσικός, Δασκάλα), Χρυσάνθη Λειβαδιώτη (Ηθοποιός). Μέντορας του προγράμματος θα είναι η Μαριάννα Κόζακ, καθηγήτρια στην Ακαδημία Ερμηνευτικών Τεχνών της Πράγας, η οποία θα συνεργάζε-

ται με τον ΘΟΚ, με τη στήριξη του ευρωπαϊκού προγράμματος Εράσμου.

Το πρόγραμμα θα διεξαχθεί στα αγγλικά, με φυσική αλλά και διαδικτυακή παρουσία.

Πρώτη παρουσίαση της βραβευμένης εικαστικής εγκατάστασης Spectators in a Ghost City στο κοινό της Κύπρου

Η εθνική συμμετοχή της Κύπρου στη 15η Διεθνή Έκθεση Performance Design and Space 2023 της Πράγας με τίτλο *Spectators in a Ghost City (Θεατές σε πόλη-φάντασμα)*, σε αρχική ιδέα και επιμέλεια της Μαρίνας Μαλένη, με τη Μελίτα Κούτα στην καλλιτεχνική έρευνα και την εικαστική εγκατάσταση και με τη συνεργασία του Χάρη Καυκαρίδη, τιμήθηκε από τη διεθνή κριτική επιτροπή διακεκριμένων ειδικών με το μεγάλο βραβείο **Golden Triga**, τη σημαντικότερη διάκριση στον χώρο του σχεδιασμού των παραστατικών τεχνών.

Έπειτα από αυτή τη σημαντική διάκριση, το κοινό της Κύπρου θα έχει την ευκαιρία να παρακολουθήσει για πρώτη φορά την παρουσίαση της εγκατάστασης σε μια ειδική τελετή που θα λάβει χώρα την Τρίτη 10 Οκτωβρίου 2023 στην Κεντρική Σκηνή – *Αίθουσα Eúns Γαβριηλίδης* στο Κτίριο ΘΟΚ.

Η εικαστική εγκατάσταση θα είναι ανοιχτή για το κοινό στο φουαζέ του Κτιρίου ΘΟΚ από τις 6 έως τις 16 Οκτωβρίου 2023. Ακολούθως θα φιλοξενηθεί στο Φεστιβάλ WIP και στον χώρο CYENS Centre of Excellence, στο κέντρο της Λευκωσίας, από τις 20 Οκτωβρίου έως τις 3 Νοεμβρίου 2023.

Ταυτότητα εικαστικής εγκατάστασης

Επιμελήτρια-Αρχική ιδέα:

Μαρίνα Μαλένη

Καλλιτεχνική έρευνα-Εικαστική

Εγκατάσταση: Μελίτα Κούτα

Συνεργαζόμενος τεχνικός

σύμβουλος: Χάρης Καυκαρίδης

Συνεργάτης τέχνης και τεχνολογίας

για τα οπτικοακουστικά μέσα:

Γιώργος Λάζογλου

Βίντεο απόδοσης των καλλιτεχνών:

Pascal Caron και Μελίτα Κούτα

Γραφικός σχεδιασμός και

σχεδιασμός ιστοσελίδας:

Φίλιππος Βασιλειάδης

Τεχνική υποστήριξη στην Πράγα:

Δώρας Τσολάκης

Τεχνική υποστήριξη στη Λευκωσία:

Τεχνικές Υπηρεσίες ΘΟΚ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αντιγόνη Παπαφιλιππού

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Φλωρεντία Σάββα

ΜΕΛΗ

Ξενάκης Κυριακίδης

Γιώργος Λοΐζου

Έλενα Μεγαλέμου-Τριανταφυλλιάδη

Χριστίνα Μυλωνά-Παρπαρίνου

Ευανθία Σάββα

Θεοδώρα Σάββα

Χρυσάιμη Ψηλογένη

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σάββας Κυριακίδης

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ, ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ

Λογιστής

Σάββας Χαράλαμπος

Ροδούλα Φιλίππου

Φωτεινή Κουρσάρη

Αθηνά Χατζηιωακείμ

Άντρη Χατζηπαπααναγιώτου

ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ

ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Υπεύθυνη Λειτουργός

Μαρίνα Μαλένη

Νίκη Μουρουζή

ΤΜΗΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ/

ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Υπεύθυνη Λειτουργός

Μαρία Ευσταθίου

Άνδρη Διαμαντίδου

ΤΜΗΜΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ,

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ

ΠΕΡΙΟΔΕΙΩΝ

Υπεύθυνη Λειτουργός

Μάγδα Μακάρ

ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ

Κυριακή Αργυρού

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Υπεύθυνη Λειτουργός

Θέμις Σώζου-Προδρόμου

Μαρία Σταφυλάρη-Κυριάκου

Χρύσω Αλεξάνδρου

Ιδιαίτερα Διευθυντή

Ειρήνη Αναστασίου

ΤΑΜΕΙΟ

Γεωργία Κωνσταντίνου

Κωνσταντίνα Σάββα

ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Φώτης Μύθιλλος

Μαρία Σαράντη

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΚΤΙΡΙΟΥ

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Πέτρος Κουλέρμος

Ελένη Ζαφείρη

ΒΟΗΘΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Έλενα Ανδρέου-Σεβαστίδου

Χριστίνα Φιλίππου

Ηλιάννα Φλωρίδου

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Τεχνικός Προϊστάμενος/

Συντονιστής

Χάρης Καυκαρίδης

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Υπεύθυνος Εργαστηρίου

Κατασκευής Σκηνικών

Ιωάννης Χριστοδούλου

Ανώτερος Τεχνικός

Πέτρος Λουκά

Μηχανικοί Σκηνής

Μάριος Καραγιώργας

Λύσανδρος Λυσάνδρου

Δώρας Τσολάκης

Χριστάκης Παναγή

Μιχάλης Σταύρου

Μενέλαος Μενελάου

Αντρέας Αντρέου

ΤΜΗΜΑ ΣΚΗΝΩΝ

Διευθυντής Σκηνής

Αχιλλέας Αχιλλέως

Βοηθός Διευθυντής Σκηνής

Κυριάκος Σάββα

Βοηθοί Σκηνής/Υπεύθυνοι

Δοκιμής και Παράστασης

Μαρία Χαράλαμπος

Κώστας Μενόικου

Χάρης Ιωάννου

ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

Ανώτερος Φωτιστής

Γεώργιος Κουκουμάς

Σταύρος Ευλαμπίου

Σταύρος Τάρταρης

ΤΜΗΜΑ ΗΧΟΥ

Γιώργος Χριστοφή

Στράτος Σταμάτης

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ

Σπύρος Ιωαννίδης

ΑΜΠΙΓΕΣ

Μαρία Ορφανίδου-Χαράλαμπος

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Κωνσταντία Γερολεμίδου

Παναγιώτα Λαζάρου

Θεοδώρα Μαλέκου Στυλιανού

ΘΥΡΩΡΟΙ/ΤΑΞΙΘΕΣΙΑ

Υπεύθυνη Υποδοχής Κοινού/

Θεατρικών Χώρων ΘΟΚ

Φαίη Αρότη

Στέλλα Ανδρέου-Χριστοδούλου

Παναγιώτα Αντωνίου

Ρίτα Αχιλλέως

Δόνα Εγγλεζάκη

Ευαγγελία Εγγλεζάκη

Νατάσα Ζήσιμου

Αργυρή Ηλία

Μαρία Ιωάννου

Χριστίνα Κάσια

Τώνια Μαντοβάνη

Ραφαέλλα Νεοφύτου

Γκλόρια Παναγίδου

Μαρία Τρικούπη

Άντρη Σκουφαρίδου

Κατερίνα Φαρμακίδου

Ιωάννα Χαράλαμπος

Ραφαήλια Χατζηλήρα

Γενικές Πληροφορίες

ΘΕΑΤΡΟ ΘΟΚ

Κεντρική Σκηνή

Νέα Σκηνή

Σκηνή 018

Ταμείο

Γρηγόρη Αυξεντίου 9

1096 Λευκωσία

Γραφεία:

22864300

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΘΟΚ

€12 / €6*

*Μειωμένο εισιτήριο ισχύει για: τη Σκηνή 018 (παιδιά και γονείς), ανέργους, συνταξιούχους, πολύτεκνους με την επίδειξη του αντίστοιχου αποδεικτικού εγγράφου, άτομα κάτω των 25 ετών με την επίδειξη πολιτικής ταυτότητας.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ / ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Ταμείο Θεάτρου ΘΟΚ, τηλ. 77772717 (Τρίτη-Σάββατο 10:00-13:30 & 16:00-18:00), και ηλεκτρονικά στη σελίδα www.thoc.org.cy

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Κάμπου 29

2030 Στρόβολος, Λευκωσία

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΘΟΚ

€50 1 άτομο

€75 2 άτομα

Ισχύουν για όλες τις παραγωγές του ΘΟΚ πλην της Σκηνής 018.

Food for ΘΟΚ

Δώστε μας feedback!

Στείλτε μας προσωπικό μήνυμα (μέχρι 100 λέξεις) στο Facebook ή στο Instagram και μοιραστείτε μαζί μας τις εντυπώσεις που σας άφησε κάποια παραγωγή ή κάποια άλλη δράση/εκδήλωση του ΘΟΚ.

